தமிழர் நேசன்

(தமிழர் கல்விச் சங்கத்துப் பத்திரிகை)

"தொட்டனைத் தூறு மணற்சேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு"—திருக்குறள்

தொகுதி II. { சித்தார்த்தி௵ ஆனிமீ { பகுதி 6

தமிழ்

Tamil

[தமிழ் "லெக்ஸிகன் கமிட்டி" தலைவரான ரேவரெண்ட் ஜே. எஸ். சாண்ட்லேர் துரையவர்கள் எழுதியது.]

தமிழ்ப் பாஷை ஆதி முதற்கொண்டு வெவ்வேறு பாஷைகளோடு கலந்திருந்தாலும் அவைகளுக்குமுன் தாழ்ந்து போகாமல் இந்நாள்வரை செழித்தோங்கி வளர்ந்து கொண்டு வந்திருக்கின்றது. இந்தப் பாஷையின் இரண்டு விசேஷ இலட்சணங்கள் கவனிக்கத் தக்கவை. அவையாவன: இலக்கண உறுதியும் பொருமை யின்மையுமே. ஆதிக் காலத்தில் வடமொழியாகிய ஆரிய பாஷை தமிழ் நாட்டிற்குள் பிரவேசித்துப் பரம்பவே, தமிழிலக்கணம் கீழ்ப்பட்டுப் போகாமல் மாறாமல் நின்றுகொண்டது. ஆனாலோ தமிழ் அவ்வட

மொழியை எதிர்க்காமல் அதிலுள்ள பதங்கள் எத்தனையோ தனதாக்கிக்கொண்டது.

பிற்காலத்தில் முகம்மதியர் தமிழ் நாட்டை அரசாண்ட பொழுது அவர்கள் பேசின பாஷையாகிய உருது தமிழை மேற்கொள்ளாது அரசாங்கத்திற்குரிய பல விசேஷப் பதங்களை ஒப்புக்கொடுத்தது. தமிழ் தன் இலக்கணத்தைக் காத்து அப்பதங்களைத் தாராளமாய் ஏற்றுக்கொண்டது.

அப்பால் விஜயநகரத்து நாய்க்கர்கள் தெற்கு வந்து தமிழ் நாட்டில் அரசாண்டு தெலுங்கை அரச பாஷையாக ஏற்படுத்தியதில் தெலுங்குப் பதங்கள் பல வழங்கிய போதிலும் அப்பாஷையின் இலக்கணம் தமிழ் இலக்கணத்தை விலக்காமலும் மாற்றாமலும் தமிழுக்குத் துணையாகவே யிருந்தது.

இக்காலத்தில் ஆங்கிலேய பாஷையால் தமிழுக்குப் பல நூதனப் பதங்கள் கிடைத்திருக்கின்றனவே யொழியத் தமிழிலக்கணத்திற்கு ஆங்கிலேய பாஷையால் யாதொரு சிதைவுமில்லை குறைவுமில்லை.

தமிழின் உறுதியான நிலை தொல்காப்பியம் முதல் நன்னூல் வரையில் விளங்கிய அதின் இலக்கணத்தால்தான். தமிழ் பொறாமையில்லாது வெவ்வேறு பாஷைகள் கொண்டு வந்து ஒப்புவித்த பதங்களை ஏற்றுக்கொண்டு தனதாக்கியதினால் அதின் உயிர் விளங்குகின்றது. புறப்பதங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாது தன் எல்லைக்குள் ஒதுங்கிக்கொண்டிருக்கும் எந்தப் பாஷையும் உயிர்விட்டுச் செத்த பாஷையாய்ப் போய்விடும்.

தமிழ்ப்பாஷையைத் தங்களுடைய உரிமை என்று

எண்ணி அதைப் பேசி வருகின்ற இரண்டு கோடி ஜனங்கள் அதிலேயே ஜீவித்து வருவார்கள் என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆத்திச்சூடி முதல் திருக்குறள் வரை நீதிநெறியையும், திருவாசகம் முதல் தேவாரம் வரை கடவுள் பக்தியையும் படிப்பித்து வருகின்ற அவர்களுடைய பாஷையிலேயே தமிழ்ச் ஜனங்கள் தற்கால சாஸ்திரத்தையும் படிக்க வேண்டியது அவசியம். நூதனப் பொருள்களுக்குத்தக்கப் பெயர்கள் அன்னிய பாஷைகளிலிருந்து வந்தால் வரட்டும். தமிழ் அவ்வன்னியப் பதங்களைத் தனதாக்கிக்கொண்டு புது உயிரடைந்து தமிழருக்கு ஞானத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் போதிக்கும்.

மொகலாயக் கதைகள் *

Moghul Stories

[ஸ்ரீமான் அ. மாதவையர் தொகுத்தெழுதியவை.]

(II-ம் தொகுதி 283-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.)

2. இராணி பத்மாவதி

Queen Padmavathi

—(:)—

சித்தூர் ராஜனான ஜயமல்லனுடைய இராணி பத்மாவதி (பத்மினி) † மகா ரூபவதியாயிருந்தாள். அவளது பேரழகைப்பற்றிப் பலர் வாயால் கேள்வியுற்று, அவள்மீது அடங்காக் காதல் கொண்ட மொகலாய சக்கரவர்த்தியான அக்பர், வீர சிகாமணிகட்கே நாரியர் சிகாமணி உரியவள் என்னும் நியாயப்படி தனக்கே அவள் தக்கவள் என்றும், தன்னிடம் அவளை அனுப்பும்படியும் ஜயமல்லனுக்குத் தூதனுப்பினான்.

---

* *All Rights Reserved.* Adapted from *Storia do Mogor* or *Moghal India* by Niccolas Manucci Venetian Indian Text Series

† இவள் இருந்த காலம் கி. பி. பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டின் இறுதியென்றும், இவளது புருஷன் ராஜப் பிரதிநிதியாய் உதயபுரத்தை ஆண்ட பீம்ஸி என்றும், இவளது அழகாம் வலையில் சிக்கியவன் முகம்மதிய அரசனாகிய அலாவுதீன் என்றும், இக்கதையைச் சிற்சில விடங்களில் வேறு விதமாகவும் மாற்றியும் வேறு சிலர் கூறுகின்றனர்—ப-ர்.

அதற்கிணங்காது ஜயமல்லன் யுத்தசந்நத்தனாகவே, பெரும் படையோடுசென்று அக்பர் சித்தூர்க் கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டான். இவ்வாறு நெடுங்காலம் முற்றுகை போட்டும் பல சண்டைகள் நடந்தும் கோட்டை தன் கைப்படாதது கண்டு, அக்பர், வலியாலும் வீரத்தாலும் முடியாததை மதியாலும் சோரத்தாலும் முடிக்க நினைந்து, "அயோத்தி" என்று சொல்லும்படியுள்ள இக்கோட்டையின் பெருமையை அறியாது வந்து வீண்காலம் போக்கிய நான், திரும்பி யேகத் தீர்மானித்துவிட்டேன் எனினும்; அவ்வாறு செல்லுமுன், வீரரிற்சிறந்த ஜயமல்லதீரனை ஒருமுறை கண்டுபேசிக் களிக்க விரும்புகிறேன். கோட்டையை விட்டு வெளியே என்னிடம் வர அரசன் ஒருவேளை ஐயப்படலாம். அரசன் அநுமதி கொடுத்தால் நான் அவனைக் கோட்டைக்குள் வந்து காணச் சித்தமாயிருக்கிறேன். குற்றமுள்ள நெஞ்சன்றோ குறுகுறுக்கும். எனக்கு அப்படிப்பட்ட பயம் ஒன்றுமில்லை" என்று ஜயமல்லனுக்குத தூதனுப்பினான். இதைக் கேட்ட ஜயமல்லன் :- "மகாவீரனான அக்பர் முகத்தில் கோட்டைக்கதவை அடைத்துக் காத்தது, அவன் வன்புகொண்டு வெல்ல நினைந்து வந்தமையால் தான்; அன்பு கொண்டு நல்லவை சொல்லி நட்புடன் வந்தால் நான் அவனை நல்வரவேற்பதில் தடையில்லை. ஒரு நிபந்தனை மட்டும் வேண்டுகிறேன்; அதை அவமரியாதையாக எண்ணவேண்டாம்; அக்பருடன் வரும் பரிவாரம் ஐந்நூறு பேருக்கு மேல் கூடாது" என்று பதில் அனுப்பினான். அக்பர் அதற்கிணங்கி, ஐந்நூறு பேருடன் சித்தூர்க் கோட்டைக்குள் சென்று, ஜயமல்லனால் ராஜ மரியாதைகளுடன் நல் விருந்து அளிக்கப் பெற்றான். பிறகு வெளியே திரும்பிச் செல்கையில், ஜயமல்லன், கோட்டை வாசற்படி வரையும் அக்பருடன் சென்று வழியனுப்ப, முடிவில்,

அக்பர், தான் அணிந்திருந்த முத்து மாலையைக் கழற்றி அவன் கழுத்தில் பூட்டி அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, அவனை ஸந்தோஷத்தால் தழுவுவது போல் தன் இரு கைகளாலும் ஜயமல்லனை இறுகக் கட்டித் திடீரெனக் கோட்டைக்கு வெளியே இழுத்து விட்டான். உடனே அக்பருடன் வந்திருந்த ஐந்நூறு வீரர்களும் தமது வாள்களை யுருவிக் கோட்டைக் காவலரோடும் ஜயமல்லனது பரிவாரத் தோடும் போர்புரியா நிற்க, அந்தப் பெருங் குழப்பத்தில் அக்பர், ஜயமல்லனைத் தன் படைவீட்டுக்குச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டுபோய் விட்டான். இதைக் கேள்வியுற்ற இராணி பத்மாவதி, தன் மனவருத்தத்தைச் சிறிதும் வெளிக்காட்டாது, கோட்டைக் கதவை மீட்டும் அடைத்து, வேண்டியவாறு படை வீரர்களை ஏவி, குதிரை யேறிப் படைதாங்கிக் கோட்டைக் குள் பலவிடங்களும் சென்று யாவருக்கும் தைரியமூட்டி, முன் போலவே கோட்டையைக் காக்கலானாள். ஜயமல்ல னைப் பிடித்து விட்டதால் சித்தூர்க் கற்கோட்டையும் பத்மா வதியின் அழகுக் கோட்டையும் தன்னதாகி விட்டதுபோல மனக்கோட்டையில் மகிழ்ந்துகொண்டிருந்த அக்பர், தன் விருப்பத்துக்கு இணங்காவிட்டால் ஜயமல்லனைக் கொன்று விடுவதாக இராணிக்குத் தூதனுப்பினான். 'அரசர், ஜயமல் லரை இறந்தவராகவே பாவிக்கின்றோம். அவர் ஸ்தானத்தில் கோட்டையைக் காக்க எத்தனையோ வீரர் இங்கிருக்கின்றனர். இன்றே கோட்டையின் முற்றுகை தொடங்கியதாக எண்ணு கின்றோம். உயிருள்ளமட்டும் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை'' என் பதே பத்மாவதியின் பதில். இதைக் கேட்ட அக்பர், விரை வில் மீள்பவன் போலத் தனது படைவீடுகளை நிறுத்திவிட்டு, பத்திபுரி என்னும் பட்டணம் சென்று, ஜயமல்லனை அங்கே தனிச்சிறையில் வைத்தான். பிறகு, மகாசூரனும் சக்கா

வர்த்தியுமான தன் காதலுக்கிணங்கினால், அவளைத் தன் அரமனைகளுக்கெல்லாம் தலைவியாக்குவதாக மீண்டும் பத்மாவதிக்குச் செய்தியனுப்பி, விலைமதிப்பற்ற பல பரிசுகளையும் அனுப்பினான். பதிவிரதா சிரோமணியான பத்மாவதி ஒன்றையும் மதிக்கவில்லை. இவ்வாறு சிலகாலம் பலதூதுகள் நிகழ்ந்த பின்னர், பத்மாவதி அக்பரின் அலட்டுதலுக்கு ஒருவாறு மனங்கசிந்தவள் போல் நடித்து, "அக்பர் சக்கரவர்த்தி இவ்வளவு பிடிவாதமாய்க் கூறுவதால் நான் சம்மதிக்கிறேன் எனினும், நான் அவரை அடையுமுன், என் கணவரை ஒருமுறை நேரிற்கண்டு, அவருக்கு நான் செய்துகொடுத்திருக்கும் சபதத்தினின்றும் என்னை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் செய்த பின்னரே நான் அக்பரின் விருப்பத்துக்கிணங்குவது சரியாகும்" என்று முடிவில் சொல்லியனுப்பினாள். எப்படியாவது அவளைப்பெற விரும்பிய அக்பர் அதற்கிசைந்து, அவள் அவ்வாறு செய்ய அநுமதி கொடுத்தான். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையெல்லாம் இராணி பத்மாவதி செய்தான பின்னர், தன் மைத்துனன் வசத்தில் சித்தூர்க் கோட்டையை ஒப்பித்துவிட்டது போல் அவள் பாவனை செய்தாள். பிறகு அவளுடைய அழகிய மூடு பல்லக்கும், சேடிகள் பரிவாரங்களின் மூடு பல்லக்குக்களும், அவளுடைய அந்தஸ்துக்கு ஏற்றபடி படைவீரர் காவலாளர்களும், சித்தூர்க் கோட்டையை விட்டுப் பத்திபுரியை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். இவ்வாறு இராணி செல்வதைக் கண்ட குடிகளும் மற்றோரும் துக்கித்துப் பிரலாபித்தனர். பிறகு, பத்மாவதி, "நான் புறப்பட்டு விட்டேன். விரைவில் அக்பரை அடைவேன்; ஆனால் வாக்களித்தபடி, நான் முதலில் என் கணவரைக் கண்டு சபதம் கழிக்க இடந்தராவிட்டால், என் உயிரை மாய்த்துக்

கொள்வேன். இதற்கென்றே ஒரு கூரிய கட்டாரி வைத்திருக்கிறேன். அக்பர், என்னைச் சேர விரும்பினால் வாக்குத் தப்பவேண்டாம்" என்று அக்பருக்குச் செய்தியனுப்பினாள். பத்திபுரிக்குள் அவள் வந்து சேர்கையில், பத்மாவதியை எதிர்கொள்ளும்படி, அக்பர், அநேகம் விருதுகளையும் தன் அந்தப்புர ஸ்திரீகளையும் தனது பட்டமகிஷிக்குரிய ராஜ பரிவாரங்களையும், அவளேறுதற்கென்றே ஒப்புயர்வற்ற இந்திர விமானம் போன்றதோர் அழகிய விமானத்தையும் அனுப்புவித்தான்.

சித்தூர்ப் பல்லக்குக்களும் படைவீரர் பரிவாரங்களும் மற்றொன்றையும் கவனியாது ஜயமல்ல ராஜனை அடைத்திருந்த சிறைச்சாலைக்கு நேராய்ச் சென்றன. காமபரவசனான அக்பர், இராணி பத்மாவதி தன்னிடம் வருதலை எதிர் நோக்கி, வழிமேல் விழி வைத்தவனாய், ஒரு சிங்காரத் தோட்டத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது சேவகன் ஒருவன் அங்கு விரைந்தோடி வரவே, "பத்மாவதி எங்கே? வருகிறாளா?" என்று அக்பர் பரபரத்து வினவினான். சேவகன, முதலிற் சிறிது திகைத்துப் பிறகு பின் வருமாறு விடையளித்தான். "மகா சக்கரவர்த்தியே! எல்லாம் ஏமாற்றாய் முடிந்துவிட்டது. சித்தூர் இராணி வரவேயில்லை. மூடு பல்லக்குகள் சிறைச்சாலையை அடைந்தவுடன், பல்லக்கிலிருந்து இருவர் வெளிக்குதித்து ஜயமல்ல ராஜனது தளைகளைத் தறித்து விட்டனர். உடனே அவ்வரசன் ஒரு குதிரையின் மேலேறிக்கொண்டு, மற்றப்படை வீரர் புடைசூழ, எல்லோருமாய்ச் சித்தூரை நோக்கிப் பறந்து விட்டனர்." இதைக் கேட்டவுடன், அக்பர், "ஐயோ! நான் மோசம் செய்தது போலவே மோசம் போனேனே"

என்று தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டு பரிதாபப்பட்டான். பிறகு ஜயமல்லனைத் துரத்திச் சென்று பிடிக்கும்படி கட்டளையிட்டான்; அது பலிக்கவில்லை. அவன் க்ஷேமமாய்த் தன் கோட்டையையும் மனைவியையும் அடைந்து விட்டான். மகா தந்திரசாலி யென்றும் வீரசிகாமணி யென்றும் கீர்த்தி பெற்றிருந்த அக்பர் சக்கரவர்த்தியையே இவ்வாறு ஏமாற்றித் தன் கணவனைச் சிறைமீட்டிய பத்மாவதியின் கியாதி எங்கும் பரவியதென்று கூறவும் வேண்டுமோ?

ஜயமல்லன், மீண்டும் வந்து ஒரு கை பார்க்கும்படி அக்பரைப் போருக்கு அழைத்ததுமன்றி, சித்தூருக்குள் ஒரு பெரிய ஸ்தம்பத்தை நாட்டி, அதன்மேல் "மோசக்கார மொகலாயரை ஒரு நாளும் நம்பக்கூடாது" என்ற சாஸனத்தையும் பொறித்து வைத்தான். சொல்லாச் சினத்தாலும் வெட்கத்தாலும் காமத்தாலும் மனங்கொதிக்கும் அக்பர், மீண்டும் சித்தூரின்மேல் படையெடுத்துச் சென்று, 'ஒன்று அதைப் பிடிக்கிறது. அல்லது உயிரை விடுகிறது' என்று தீர்மானித்தான். இவ்வாறு கோட்டையை முற்றிப் பொருகையில் ஒருநாள் அக்பர் சுட்ட குண்டினால் அகஸ்மாத்தாய் ஜயமல்லன் மரணமடைய, ரஜபுத்திரர் வழக்கப்படி இராணி பத்மாவதி அவனுடன் தீப்பாய்ந்து வீர சுவர்க்கத்தை அடைந்தாள்.

இவ்வாறு தன் காதல் முறிபட்ட பின்னும் அக்பர் சித்தூரைப் பிடிக்க முயன்றுகொண்டிருந்தான்; ஆனால், அது கைகூடவில்லை. பிறகு ஹிந்து ராஜனும் அக்பரும் தங்களில் ஒருவருக்கும் சித்தூர்க்கோட்டை வேண்டியதில்லை என்று உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு, கோட்டை வாசல் நிலையின் மீது, இத்தனை போராட்டத்துக்கும் ஒரு சாஸனமாக, "என்றுமே உன்னதுமில்லை, என்னதுமில்லை" என்று பொறித்து வைத்தனர்.

புஷ்பங்களின் நிறங்களும் மணமும்

Colours and Smell of Flowers

[சென்னை பிரஸிடென்ஸி கலாசாலையில் தாவர சாஸ்திர போதகரான ம-ா-ா-ஸ்ரீ R. கோபாலையர் அவர்கள், M.A., L.T. எழுதியது.]

ஒரு மனிதன் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து கிராமத்திற்கு வெளியே கொஞ்சதூரம் நடந்து செல்வானாகில், அவன் வெகுதூரம் செல்லுமுன்னே அவன் மனது மிகுதியான சாந்தத்தையும் சந்தோஷத்தையுமடைகிறது. காற்று 'ஜில்' என்று வீசுகிறது; கதிரவனும் கீழ் சமுத்திரத்தில் உதயமாக ஆபத்தமாகிறான். சரங்களாகிய உயிர்களெல்லாம் அங்குமிங்கும் ஓடியும் இனிமையாய்ப்பாடியும் சந்தோஷப் படுகின்றன. மூடிய இருளில் மறமாகிய கொலைதொழிலைச் செய்து வயிறு புடைத்துச் சாய்ந்துகிடந்த நரி திடீரென்று எழுந்து குறுக்கேயோடி தன் புதருள் மறைந்தொளித்துக் கொள்ளுகிறது. குளங்களில் செவ்விய தாமரைகள் தாங்களும் கண் விழிப்பது போல் இதழ் மலர்ந்து பகற் கடவுளை வரவேற்கின்றன. 'இம்' மென்று ரீங்காரம் செய்யும் வண்டுகள் தமக்குள் போட்டி போட்டுத் தாமரைப் புஷ்பங்களுள் பிரவேசிக்கின்றன. பக்கத்திலிருக்கும் தோட்டத்தில் ரோஜாப் புஷ்பங்கள் மலர்ந்து 'கம்' என்று நறுமணம் கமழ்கின்றன. வெளியில் படரும் அழ

கிய நீல வர்ணமுள்ள காக்குக்தான் புஷ்பங்களும், மணம் நிறைந்த சம்பங்கியின் மணமும் நடந்து செல்பவன் மனத்தைக் கவர்கின்றன. அவன் எல்லாவற்றையும் கண்டு களித்து வீடு திரும்புகிறான். இதே மனிதன் நல்ல நிலவு வீசும் ஓர் இரவில் தோட்டத்திற் சென்று அங்கு உலாவுவானாகில் நல்ல பாரிசாதம், மல்லிகை, முல்லை, பன்னீர் எனப்படும் வாசனையில் சிறந்த வெண்மை நிறமுள்ள பூக்களைக்கண்டு சந்தோஷப்படுகிறான். ஒரு பூவைக்கொய்து முகர்ந்து சற்று யோஜித்து தனக்குள் "ஆம், அப்படித்தானிருக்கவேண்டும். எல்லாம் மனிதனுடைய சுகானுபவத்திற்குத்தான் இவை இவ்விதம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்" என்று நினைத்து மகிழ்ச்சியடைகிறான்.

இவன் ஒருக்கால் மலைமேற் சென்று அம்மலைச்சாரலில் மனிதனது உபயோகத்துக்கென்றே அடர்ந்து மூளைத்திருக்கும் மரங்களுள் வாசனை கமழும் சந்தனத்தை வெட்டி வீழ்த்தும் பொழுது பசியால் வருந்தி இரை தேடிப் பதுங்கிச் செல்லும் புலியொன்று இவனைக் கண்டு இவன்மேல் பாய்ந்து பற்றிக்கொன்று, எலும்புகளை முறித்து, உதிரத்தை உறிஞ்சுங்கால் "ஆம், மிகுந்த சுவையுள்ள இந்தமாமிசமும் இரத்தமும் நமக்கென்றே உண்டாயிருக்கவேண்டும்" என்று நினைத்து சந்தோஷப்படுவது போலாகும் இவன் பேதமை. இது நிற்க.

உலகத்தின் கண்ணுள்ள ஜீவராசிகளின் குண விசேஷங்களும் அமைப்பு விசேஷங்களும் அவை அவைகளின் வாழ்க்கைக் கேற்றவாறு ஏற்பட்டுள்ளனவே யல்லாமல், பிறவுயிர்களின் அனுபவத்திற்காகவாவது சுகத்திற்காவது ஏற்படவில்லை என்பதுதான் உண்மை. எனவே பூக்களுக்கு நிறத்

னாலும் வாசனையினாலும் என்ன பிரயோஜனம்? ஏன் எல்லாப் பூக்களும் ஒரே நிறமாக விருத்தல் கூடாது? வாசனையினால் உபயோகமென்ன? சில புஷ்பங்கள் நறுமணம் கமழ்வானேன், வேறு சில துர்நாற்றம் வீசுவானேன? பூக்களில் சிற்சில பெரிதாயும் ரம்மியமாகவும் விளங்குவானேன், சில குட்டமாய் அழகற்று இருப்பானேன்? என்னும் வினாக்கள் பிறக்கக்கூடும். இக்கேள்விகளை ஒருமித்துக் கவனிப்போம்.

செடிகளின் வாழ்க்கையின் முடிவு தம்மின விருத்தியே யென்று பன்முறை கூறியுள்ளோம். தம்மினத்தைப் பெருக்காமல் மடியும் செடிகளின் வாழ்வு வீணானதாகும். ஆதலால், செடிகளின் முக்கிய வேலை இனவிருத்திக்குக் காரணமான விதைகளை உண்டாக்குவதே. பூவினுள்ளிருக்கும் அண்டங்களில் கருத்தங்கி அவை விதைகளாக மாறவேண்டுமென்றால் அவ்வண்டங்களோடு மகரந்தத்தூள்கள் சேர வேண்டும். எவ்விதம் ஒரு பெண் பிராணியின் அண்டத்தோடு ஆண் பிராணியின் பிந்து சேர்கிறதோ அதே விதம் உயர்தர வகுப்பைச்சேர்ந்த தாவரங்களில் அண்ட மகரந்தப் பரிசமின்றி விதைகள் உற்பத்தியாகா.

மேற்கூறிய அண்ட மகரந்தச்சேர்க்கை இரண்டு விதமாக ஏற்படக்கூடும். ஒரு பூவிலிருக்கும் கேசரங்களிலுண்டாகும் மகரந்தத் தூள் அதே இனத்தைச் சேர்ந்த மற்றொரு பூவின் கிலாக்கிரத்தில் விழுந்து உட்சென்று அதின் அண்டாசபத்திலிருக்கும் அண்டங்களோடு சேர்ந்து அவ் வண்டங்களுள் கருத்தங்கச் செய்யலாம்.

இப்பூக்கள் ஒரே கொத்திலிருக்கலாம் அல்லது வேறு செடிகளிலு மிருக்கலாம். இவ்விதம் வெவ்வேறு பூக்களிலுள்ள மகரந்தத்தூள்களுக்கும் அண்டங்களுக்குமேற்படும்

ணமாகச் சேர்க்கை ஏற்படுகிறது. இச்சேர்க்கையிலிருந்து உண்டாகும் விதைகளோ பலத்திலும் வீரியத்திலும் மேலானவை. ஒரே பூவிலிருக்கும் கேசரங்களுக்கும் அண்டங்களுக்கும் ஸ்பரிசமுண்டாகாமலிருப்பதற்குப் பல உபாயங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. இவைகளுள் முக்கியமானது ஒரு பூவிலிருக்கும் மகரந்தத்தூள்களும் அண்டங்களும் வெவ்வேறு காலங்களில் பருவமடைவதாகும். வெவ்வேறான காலங்களில் பக்குவமாவதால் அண்டங்கள் பக்குவமில்லாதிருக்கும்போது மகரந்தங்கள் பக்குவத்திற்கு வருகிறதில்லை. மகரந்தம் பக்குவமாகும்போது அண்டங்களுக்குப் பக்குவ நிலை மாறிப்போகிறது; அல்லது மற்றப் பூக்களினின்று கொணரப்பட்ட மகரந்தச் சேர்க்கையால் அவை கருத்தங்கின நிலைமையை அடைந்தனவாக இருக்கின்றன. இவ்வெளிதான உபாயத்தால் சுய மகரந்தத்தூளின் ஸ்பரிசம் ஏற்படாமல் தடுக்கப்படுகின்றது.

சிற்சில பூக்களில் சுய மகரந்தப் பரிசத்தினாலேயே அண்டங்கள் கருவுயிர்க்கின்றன. இவ்வகைத்திய பூக்கள் சிலவே. ஆகலால் அவைகளைப்பற்றி இங்கே விஸ்தரித்துக் கூறவில்லை.

செடிகள் செயலற்றன. இடம் விட்டுப் பெயர்ந்து செல்லும் சக்தியில்லாதன. அப்படியிருக்க வெவ்வேறு பூக்களிலிருக்கும் மகரந்தத்திற்கும், அண்டங்களுக்கும் எவ்விதம் சம்பந்தம் ஏற்படுகிறதென்பதை இப்போது கவனிப்போம்.

மேற்கூறிய சம்பந்தம் இரண்டு விதமாக ஏற்படலாம்.

முதலாவது- பூக்கள் காற்றிலாடும்போது மகரந்தங்கள் சிதறி, காற்றினாலடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டு, மற்றப் பூக்

களிலிருக்கும் அண்டகோசத்தின் கிலாக்கிரங்களில் தூவப் படலாம். இவ்விதம் சிதறப்பட்ட மகரந்தத் தூளுக்கள் முளைத்துச் சிறு புழுக்கள்போல் உள்ளே துளைந்துச் சென்று அங்கிருக்கும் அண்டங்களோடு சேர்ந்து ஒன்றுபட்டு அவ்வண்டங்களை விதைகளாக ஆக்குகின்றன. இச்சேர்க்கைக்குத்தான் கர்ப்பாதானமென்று பெயர். காற்றின் ஏதுவினால் மகரந்த சம்பந்தமேற்படும் பூக்கள் பலவுள. அவை அழகில்லாமலும், வர்ணமில்லாமலும் குன்றிய வடிவமுள்ளனவாயு மிருக்கும்.

புல் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த கரும்பு, நாணல், சோளம், நெல், மூங்கில் எனப்படுவனவின் பூக்களும், தாழை, பனை, ஈச்சை, தென்னை என்பனவின் புஷ்பங்களும் இன்னும் பல விதச் செடிகளின் புஷ்பங்களும் காற்றின் ஏதுவினாலேயே மகரந்த ஸ்பரிசமடைகின்றன. மேற்கூறிய பூக்கள் யாவும் அழகற்றன, மணமற்றன. உருவத்திலும் சிறியனவை. ஆயினும் இப்பூக்களெல்லாம் மகரந்தப்பொடிகளை அபரிமிதமாக உண்டாக்கும் தன்மையன. ஏனெனில் மகரந்தம் கொஞ்சமாயிருப்பின் காற்றடிக்கும்போது பெரும்பாலும் சிதறுண்டு பூக்களின் கிலாக்கிரங்களை எட்டாமலே வீணே போகும். அதனால் பல பூக்களின் கிலாக்கிரங்களுக்கு மகரந்த ஸ்பரிசமென்பதே ஏற்படாமல் உள்ளிருக்கும் அண்டங்களும் வீணாகும். மகரந்தம் ஜாஸ்தியாக உண்டானால் இவ்வாறு காற்றில் பல வீணாகினும் சிலவாயினும் கிலாக்கிரங்களை அடைந்து இனவிருத்தி செய்ய ஏதுவாகும்.

இரண்டாவது,—வேறு சில செடிகளின் பூக்களின் மகரந்தச் சேர்க்கைக்குக் காற்று காரணமாயிருப்பதில்லை. ஜந்துக்களின் உதவியால் இச்சேர்க்கை உண்டாகிறது. இஜ்ஜந்துக்களில் தேனீ, வண்டு, வண்ணாத்திப் பூச்சி எனப்படும் "பூச்சி"களை

முக்கியமானவை. இவை தம்முணவாகிய மதுவினிமித்தம் ஒரு பூவிலுள்ள மதுவையுண்டு, அதனின்று மற்றொரு பூவிற்குச் செல்ல வெளி வருங்கால் இவற்றின் தலையிலும், மார்பிலும், கால்களிலும் மகரந்தத்தூள்கள் ஒட்டிக்கொள்ளுகின்றன. அப்பூச்சிகள் வேறு பூக்களுக்குச் சென்று தேனைத் தேடும் போது அவைகளின் மேலுள்ள மகரந்தப் பொடிகள் அப்பூக்களின் கிலாக்கிரங்களில் பட்டு அங்கு ஒட்டிக்கொள்கின்றன.

இதனால் இப்பூச்சிகள் தேனை நாடி வருவது மேற்கூறிய செடிகளின் வாழ்வுக்கு அவசியமான தென்றாயிற்று. இப்போது அநேகப் பூக்களிருக்கும் தோட்டமொன்றில் பல 'பூச்சிகள்' பறந்து திரிகின்றனவென்று வைத்துக்கொள்வோம். இப்பூச்சிகளெல்லாம் "தம் முணவின்பொருட்டுப் பல ஜாதிப்பூக்களிடம் செல்லுவனவாயின் மகரந்தப் பொடி சிதறிவீண்போம். பேதமின்றி ஒரு ஜாதிப் பூவிலுள்ள தேனையுண்டு மகரந்தத்தை தேகமுழுவதும் பூசி அடுத்த நிமிஷம் வேறு ஜாதிப் புஷ்பத்தை யணுகித் தம் மேலிருக்கும் மகரந்தத் தூளை சுய ஜாதியல்லா அப்பூவின் கிலாக்கிரத்தில் பூசுவதினால் அம்மகரந்தம் வீணாகுமேயன்றி பிரயோஜனமாக மாட்டாது. ஏனெனில் ஓர் இனப்பூவே அவ்வினத்தைப் பெருக்கும் வல்லமையுடையது. ஓர் இனப்பூ மற்றோர் இனத்தைப் பெருக்கச் சக்தியற்றது. இது இயற்கை விதி. இதனால் ஒரு ஜாதிப் பூக்களை நாடி வரும் 'பூச்சிகள்' மற்ற ஜாதிப் பூக்களை நாடாமலிருந்தால் மட்டும் நலமென்றாயிற்று. ஆனால் எவ்விதம் மற்ற ஜாதிப் புஷ்பங்களை விரும்பாமல் பூச்சிகளைக் கட்டுப் படுத்தலாம். எளிதான காரியமா இது?

இதை ஒரு சிறு உதாரணத்தால் விளக்குவோம்.

ஒரே நகரத்தில் இயற்கை, நோக்கம், விருப்பம் முதலி யனவில் மாறுபட்ட பலவித மனிதர்களிருக்கின்றனர். அந்நக ரத்தில் சுகமான காற்று வீசு மிடங்களும், நடந்து உலாவுதற் குத் தோட்டங்களும், சினிமாக்களும், ஸர்க்கஸ்களும், அழகிய நாடகக் கொட்டகைகளும, புத்தகசாலைகளும், சங்கீதச் சாலை களும், கல்வி, தேகப்பயிற்சிச் சாலைகளும், பெருண்டிச் சிற் றுண்டிக் கடைகளும், காபி, டீ, மது முதலியன பருகு மிடங் களும் ஏற்பட்டுள்ளன.

இவ்விடங்களைத்தேடி வருபவர்கள் தட்டுக்கெட்டுப்போகா மலிருக்கும் பொருட்டு வெவ்வேறு விதமான தலைச்சீட்டுகளும் கொடிகளும், வாததிபங்களும் எங்கும் பிரகாசமாய் விளக்கு களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நகரவாசிகளில் சிலர் காற்றை விரும்பிப் 'பீச்சு'க் கரைக்கும் சிலர் நாடகக்கொட்ட கைகளுக்கும், சங்கீதஞ் ஞானமுள்ள சிலர் சங்கீதச் சாலை களுக்கும், சிலர கள்ளுக்கடைகளுக்கும் அவர் அவர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி இழுக்கப்பட்டுச் செல்கின்றனர்

இது போலவே பூக்களினிடையே திரியும் பூச்சிகளில் வண்ணாத்திப் பூச்சிபோன்றவை இனிய தேனையுண்டாக்கும் சிற்சில ஜாதிப் பூக்களையே நாடுவன. ஈக்கள் போன்ற வேறு சில பூச்சிகள் துர்நாற்றமுள்ள திரவத்தையுண்டாக்கும் சிற் சில ஜாதிப புஷ்பங்களையே தேடித்திரிவன. இவ்விதம் தம்மை நாடிவரும் பூச்சிகளுக்கு நன்கு புலப்படும்படி கொடியிட்டது போல் பிரகாசமான நிறங்கள் பொருந்தியுள்ளன. தவிரவும் வழக்கமாய்வரும் பூச்சி ஜாதிகளைத் தவிர வேறு ஜாதிப் பூச் சிகள் வருமாயின் அவைகள் தேனைப் பருக வொட்டாமலும், மகரந்தந்தை வீண்படுத்தாமலும் சிற்சில சாதனங்களும் ஏற் பட்டுள்ளன.

அண்டங்களில் மகரந்தச் சேர்க்கையினால் கருத்தங்கிய பிற்பாடு, பூச்சிகளின் வரவு அநாவசியமானதால் பூவிதழ்கள் அவிழ்ந்து வாடி உலர்ந்து விழுகின்றன. பூவிதழ்கள் விழுவது அண்டங்கள் கருத்தங்கியதைக் காட்டும் அறிகுறியாகும்.

ஆனால் மேற்கூறிய பூக்களுக்கு வர்ணமிருக்கவேண்டியதென்று ஏற்பட்டாலும் ஏன் இவ்வளவு வித்தியாசம். ஏன் சில பூக்கள் சிவப்பாகவும், சில மஞ்சளாகவும், சில நீலமாகவும், சில வெள்ளையாகவுமிருக்கவேண்டும்? இக்கேள்விகளுக்கு முற்றிலும் சரியென்னும் பதில் கூறுவது கடினம். ஆனால் பூக்கள் புஷ்பிக்கும் காலங்களைக் கவனிப்போமாகில், பாரிஜாதம், மல்லிகை, முல்லை, கப்பக்கால்பூ, வரம்புக்கள்ளி யெனப்படும் வெண்மையான பூக்கள் இரவிலேயே புஷ்பிக்கின்றன. தவிரவும் இரவில் பூக்கும் பூக்களுக்கு மணமும் அதிகம். இதன் நுட்பம் என்ன? இராத்திரிக் காலத்தில் பல வர்ணமுள்ள அநேகப் பூக்களை வரிசையாகவைத்து நோக்குவோமாயின் வெள்ளைநிறப் புஷ்பமே எளிதில் கண்ணுக்குப் புலப்படும். இதனால் இரவில் சஞ்சரிக்கும் பூச்சிகளுக்கு வெண்ணிறப் புஷ்பங்களை எளிதில் தென்படுமென்றாயிற்று. நறுமணம் வீசுவதும், சஞ்சரிக்கும் பூச்சிகள் வாசனையை முகர்ந்தாவது தம்மிடம் வரும்படி பூக்கள் செய்துகொண்டிருக்கும் ஓர் உபாயமே. பகற்காலங்களில் மலரும் பூக்களுள்ளும் வெண்ணிறமுடைய புஷ்பங்கள் உளவாயினும் பொதுவாய் இவை பற்பல வர்ணமுள்ள மலர்களே. ஏனெனில் சூரிய வெளிச்சத்தின்முன் வெள்ளை நிறத்தைக் காட்டிலும் மற்ற வர்ணப்பூக்களே கண்ணுக்கு நன்கு புலப்படுகின்றன.

எப்போது பூச்சிகளைக் கவர்தற்கு மட்டினுமே வர்ணம் ஏற்பட்டதென்றாயிற்றோ அப்பொழுதே காற்றின் உதவி

னால் மகரந்த ஸ்பரிச மேற்படும் பூக்களுக்கு வர்ணங்கள் அவசியமில்லை என்பது தெளிவாகும்.

இதனாலேயே பூச்சிகள் அதிகமாயிராத குளிர்ந்த வடக்கு தேசங்களில் வளரும் செடிகளின் புஷ்பங்கள் அழகற்றனவாயும் காற்றினால் மகரந்த ஸ்பரிச மேற்படுவனவாயுமிருக்கின்றன.

இதனால் பூக்களின் நிறம் மனிதனைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்கு ஏற்படவில்லை யென்றும், தம்மிடம் வந்து தமது மகரந்தப்பொடிகளைப் பூசிச் சென்று வேறு தம்மினப் புஷ்பங்களின் கிலாக்கிரங்களில் இவற்றைச் சேர்த்து அங்குள்ள அண்டங்களைக் கருத்தரிக்க செய்து தம் இனவிருத்திக்கு காரணமாயிருக்கும் அதியுபகாரிகளான பூச்சிகளின் விருந்துக்கு மதுவும், தம்மிடம் தவறாமல் அவற்றைவரும்படி செய்ய வேண்டுதற்கு வாசனையும், வர்ணங்களும் பூக்களில் பொருத்தப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வாறெல்லாம் அமைத்தது யார் அல்லது எது?

தில்லைக் கோவிந்தன்
Thillai Govindan

ஆறாவது அதிகாரம்
CHAPTER SIX.

சில விவாகங்களையும் ஜனன மரணங்களையும் வேறு சம்பவங்களையும் பற்றிக் கூறுவது.

—o—

அடுத்த ஊரிலுள்ள கிறிஸ்தவப் பாதிரிகளின் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்துக்கு என்னை அனுப்ப என் தந்தையார் விரும்பினார். ஆனால் என் பாட்டனார் அது கூடாதென்று தடுத்துவிடவே, நான் அவரிடம் ஸம்ஸ்கிருதம் வாசிக்கத் தொடங்கினேன். அதே ஆண்டில் என் உபநயனம் நடந்தது. அதற்குச் சில மாதங்களுக்குப் பின், என் ஒன்றுவிட்ட சிற்றப்பனான மகாதேவதீக்ஷிதனின் விவாகமும் நடந்தது. அப்பொழுது அவனுக்குப் பதினான்கு பிராயம். அதற்குள் அவன் ஸம்ஸ்கிருதம் நன்றாய்ப் படித்திருந்தான். அவனுக்கு விவாகமான அவனுடைய தாய் மாமன் மகளுக்கு அப்பொழுது நாலு வயது. அந்தக் கலியாணம் முடிந்து சில நாளைக்குள், சேஷிப்பாட்டி தனது நிலையற்ற சரீரத்தை நீங்கினாள்; பின்னும் சில நாள்களில் அடுத்த ஆண்டில், நாங்கள் எல்லோரும் துயரக்கடலில் மூழ்க, என் பாட்டனாரும் சமாதியை அடைந்தார். அவர் இறந்து ஒரு மாதத்துக்குள் குடும்ப சொத்தைப்

பாகம் செய்ய வேண்டுமென்று வேதாம்பாள் நிர்ப்பந்திக்க லானாள். இருநூறு வருஷங்களுக்கு மேலாகப் பாகமாகாமலே, சொத்து, தலைமுறை தலைமுறையாக வந்திருக்கிறதென்றும், பாகஞ்செய்தால், சிதைவுற்று அழிந்து போகுமென்றும், குடும்பத்துக்கு ஊரிலுள்ள மதிப்பும் செல்வாக்கும் குறைந்துவிடுமென்றும் என் தந்தையார் ஆக்ஷேபித்தார். "நான் முறையில் உனக்குப் பிள்ளைதான்; அப்பா அவர்கள் இருக்கும்பொழுது அவர்களிடத்தில் நடந்து கொண்டது போல நீ சொல்லுகிறபடியே, உன்னிடத்திலும் நடந்து கொள்கிறேன்'' என்று வேதாம்பாளுக்குச் சொல்லிப் பார்த்தார். ஆனால் அவளும், அவள் ஏவுதலினால் அவள் பிள்ளையும், இஃதொன்றையும் கேட்காமல், நியாய சபையில் வழக்கிடுவதாகப் பயமுறுத்தினர். அதனால், பழமையான குடும்ப சொத்து பாகஞ்செய்யப்பட்டது. பழைய வழக்கப்படி., புராதனமான வீடு இளைய பிள்ளையின் உரிமையானதால், வேறொரு வீடு கட்டிக்கொள்ளும்வரை, பிறந்து வளர்ந்த எங்கள் குடும்ப வீட்டை விட்டு, நாங்கள், நூதனமான ஒரு வாடகை வீட்டில் குடியிருக்க வேண்டியதாயிற்று. மற்றெல்லாவற்றையும் விட, இதுவே எங்களுக்கு அதிக மன வருத்தத்தை உண்டு பண்ணிற்று. அப்பொழுதுதான் என் தங்கை பிறந்திருந்ததால் அதிக அசௌகரியமாயுமிருந்தது. வேதாம்பாள் விதந்துவாயும் அவள் மகன் மைனராயு மிருந்தபடியால், சொத்துக்களைப் பாகஞ் செய்வதில், என் தந்தையார், அவர்கள் இஷ்டப் படியே எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டார். தாம் பாலியத்தில் அருமை பாராட்டி வந்த சில புலங்களும் தோட்டங்களும் தக்க பராமரிப்பின்றிக் கெட்டுப் போனதைப்பற்றி மனங்கசிந்து, அவர், என்னிடம் பிற்காலத்தில் பேசிய பொழுதுகளில்தாம், இவ்வாறு அவர் செய்த மனத் தாராளத்தின்

பெருந்தன்மையை நான் உணரலானேன். நாணிப் பாட்டி என் தந்தையார் பங்கே என்று கூறவும் வேண்டுமோ? வேதாம்பாளை விட்டு பிரிந்தவுடன், அவளுடைய நறுமொழுப் புக்களும் துடுக்கான வார்த்தைகளும் துணிகரமான செயல்களும் எல்லாம் பறந்து போய்விட்டன. அவளுடைய புகூநமும் சாந்தமும்முள்ள சுவபாவம் நன்கு விளங்கியது. அதி சீக்கிரத்தில், அவள், என் பெற்றோருக்கு ஓர் அன்புள்ள தாயினும் அதிகமாகி விட்டாள்.

குடும்பத்தில் திடீரென்று இந்த மாறுதல்கள் நிகழவே, என் படிப்பும் மாறுபட்டது. என் தந்தையார் இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்துக்கு என்னை அனுப்பினார். இங்கிலீஷ் பாஷையின் உச்சரிப்பிலுள்ள நியாய வரம்பற்ற வேற்றுப்பாடுகளையும் ஒழுங்கீனங்களையும் கண்டு நான் ஆச்சரியப்படலானேன். வேதாம்பாள் தன் பிள்ளையையும் அதே பள்ளிக்கு அனுப்பினாள். அக்ஷரங்களைத் தெரிந்துகொண்டவுடன் நாங்கள் முதலில் கற்கத்தொடங்கிய சொற்கள்,—know, go, to, so, put, out போன்றவை—எங்களை வியப்பும் மலைப்பு முற்றுப் பிரமிக்கச் செய்தன. அதற்கு முன்னரே வடமொழியை நன்கு கற்றிருந்த என் சிற்றப்பன், இங்கிலீஷானது நாகரிகமற்ற மிலேச்சர்களின் பாஷையென்றும், அதைக் கற்றறிய அபாரமான ஞாபகசக்தி வேண்டுமென்றும் கூறினான். ஆயினும், வயதில் மூத்தவனும் வேறொரு பாஷையில் பயின்ற புத்தியை யுடையவனும் இருந்தபடியால், அவன், படிப்பில் விரைந்து மேற்சென்று, மூன்று வருஷங்களில் எங்கள் பள்ளியை விட்டு, அவனுடைய மாமனூரிலுள்ள உயர்தர வகுப்புப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் விட்டான். நான் இங்கிலீஷ் படிக்கத் தொடங்கிய மூன்றாவது வருஷத்தில், எனக்கு ஒருவர் பெண் கொடுக்க விரும்பினார். அவர் பணக்

காரராயும் செல்வாக்கு உடையவராயு மிருந்தபடியால், என் தந்தையார் அதற்கிசைய, என் விவாகம் நடந்தேறியது. என் மனைவி ஐந்துவயதுச் சிறுமி. கல்யாணத்தில் நடந்த வேடிக்கை விநோதங்களெல்லாம் எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணின. அப்பொழுது நான் கூறிய மந்திரங்களின் அர்த்தமும், செய்த கிரியைகளின் கருத்தும் எனக்கு விளங்க வில்லை என்பது உண்மையே; என் உபநயன காலத்திலும் அப் படியேதான் இருந்தது; முச்சந்தியும் தவறுமல் நான் செய்து வந்த சந்தியாவந்தன மந்திரங்களின் பொருளும் எனக்குத் தெரியாது. வாஸ்தவத்தில் நான் அதைப்பற்றி நினைக்கவே யில்லை; விவாகத்தின் கருத்தையும் பொறுப்புக்களையும் பற்றி அறிந்துகொள்ள முயலவேயில்லை. நானும் என் பெண்டாட்டி யும் குழந்தைகளாயிருந்தமையால், எங்கள் பொருட்டு நடந்த விருந்துகள் நலுங்கு முதலிய வேடிக்கைகள், ஊர்கோலம் இவை யெல்லாம் எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியை விளைத்தன. என்னைக் கண்டு பயந்து, என் பெண்டாட்டி நாணத்துடன் ஓடிப்போவ தும் எனக்கு மனோகரமாயிருந்தது. இதுவிஷயமாக என் தோ ழர்கள் என்னைக் கேலிசெய்து, அவளைப்பிடித்து என் கிட்ட இழுத்து வருவார்கள்; ஒவ்வொருதரமும் அவர்கள் விட்ட வுடன் அவள் மீண்டும் ஓடிப்போனது, என் மதிப்பிலும் அவர் களுடைய மதிப்பிலும் என்னை உயர்த்துவதுபோ லிருந்தது. புதுச் சோமன்களை உடுத்து, ஏராளமான ஆபரணங்களை அணி ந்துகொண்டு, எல்லோராலும் தாங்கித் தடுக்கிட்டுச் சீராட்டப் பெற்றுக் கல்யாண மாப்பிள்ளையா யிருப்பது, உண்மையில் மிகவும் மனோரம்மியமானதே. விவாகமானபின், ஆறு மாதம் வரை, தலைமயிர் முழுதையும் வளர்த்துப் பெண்களைப் போல நடுவில் வகிர்ந்து வாரிக்கொள்வதனால், என் அழகு அதிகரித்த தென்று, எண்ணியும் நான் மிக்க கர்வத்தை யடைந்தேன்.

விவாகமான வருஷம் முழுதும் அநேக விசேஷங்கள் நடைபெற்று, புது வேஷ்டிகளும் சீர் நகைகளும் பரிசில்களும் அடிக்கடி கிடைத்துக் கொண்டிருந்தன. இவைகளினா லெல்லாம் என் படிப்பு மிகவும் தடைப்பட்டது. ஆயினும், அக்காலத்தில் அதன்பொருட்டு நான் அதிக உற்சாகத்தையே அடைந்தேன். ஆனால் வருஷாந்தர பரீக்ஷையில் நான் தவறிவிட்டேன், என் தகப்பனார் எவ்வளவோ சிபார்சு செய்தும், அதுவரை நான் இழந்திருந்த படிப்பை விரைவில் தெரிந்துகொள்வேனென்றுசொல்லியும், மேல் வகுப்புக்கு என்னை உயர்த்தாததனாலும்; நாங்கள் குடியிருந்த வாடகை வீடு மிக அசௌக்கியமாயிருந்ததனாலும்; புது வீடு கட்டி முடியாததனாலும், மூங்கிலூரிலுள்ள கலாசாலையை நான் சேர்ந்து ஒழுங்காய்ப் பலவருஷங்கள் கல்விபயின்று தேறுவதற்கு அனுகூலமாக, தற்காலம் அவ்வூர்சென்று, அங்கேயே குடியிருக்க என் தந்தையார் தீர்மானித்தார். மாறுதல்கள் பலவற்றைக்கூறும் இவ்வதிகாரத்தை முடிக்குமுன், என் விவாகம் எவ்வாறு முடிவுபெற்றது என்பதையும், இங்கே நான் கூறிவிடுகிறேன்: விவாகமாகி இரண்டு வருஷத்துக்குப்பின், நாங்கள் எல்லோரும் மனம் வருந்தும்படி, என் பெண்டாட்டி வைசூரியினால் இறந்துபோனாள்.

ஜந்துக்களின் வர்ணங்கள்.
The Colours of Animals

[பாலக்காடு விக்டோரியா கலாசாலையில் போதகரான
ம-ா-ா-ஸ்ரீ M. ஏகாம்பரநாதன் அவர்கள்—
M A., L.T., எழுதியது.]

— o —

நீங்கள் எப்பொழுதாவது உயிர்ப் பிராணிகள் வைத்திருக்கும் பொருட்காட்சிசாலைக்குச் சென்று அங்குள்ள பக்ஷிகளைக் கவனித்திருந்தால், அவற்றின் வர்ணங்கள் உங்கள் மனதைக் கவர்ந்திருக்குமென்பது திண்ணம். அவற்றுள் சில பக்ஷிகள் பார்வைக்கு வெகு அழகாகவும் ரம்மியமாகவும் இருக்கையில் மற்றவை பார்வைக்கு அழகில்லாமலும், மங்கலும் ஒளிமங்கிய நிறங்களை உடையனவுமாக இருக்கும் வெவ்வேறு விதமான பிராணிகள் வெவ்வேறு விதமான வர்ணங்களை உடையனவாக விருப்பானேன்? அண்டங்காக்கை நல்ல பளப்பளப்பான கருநிறமாகவும், ஆந்தை ஒளி மங்கிய சாம்பல் நிறமாகவும் இருக்கையில், பஞ்சவர்ணக் கிளியும், பரதேசப்பக்ஷி (Paradise bird)யும் பார்ப்போர் மனதைக் கவரத்தக்க வெகு ரம்மியமான வர்ணங்களை உடையனவாக இருப்பானேன்? மரங்குத்திப் பக்ஷியின் தலையிலுள்ள கொண்டை சிவப்பாகவும், குயிலின் தலையிலுள்ள கொண்டை கறுப்பாகவும் இருப்பானேன்? இவ்விதமாகவே மற்றப் பிராணிகளுள், மலைப்பாம்பானது ஒளிகுன்றியும், பச்சைப் பாம்பு அழகிய பசு நிறமாகவும் இருப்பானேன்? வெவ்வேறு ஜாதி ஜந்துக்களை விட்டு, ஒரே

ஜாதிப் பிராணிகளைப் பரிசோதிக்குமிடத்து, ஆண் மயில் அலங்கரித்த தோகையுடன் இருக்கையில் பெண் மயில் அம்மாதிரியான தோகையில்லாது இருப்பானேன்? ஆண் கோழிக்கு மூக்கில் செக்கிறமான கொண்டையிருக்கையில், பெண் கோழிக்கு ஏன் இல்லை? சாதாரணமாக, ஒவ்வொருவரும் இம்மாதிரியான கேள்விகளைக் கேட்கலாம். பிரம்மதேவன் சிருஷ்டி வர்க்கப்பொருள்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும், அதனதன் யோக்கியதைக்கும் பெருமைக்கும் தகுந்தவாறு லக்ஷணத்தைக் கொடுத்ததாகக் கதை சொல்லக் கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் பிரம்மதேவன் ஒரு பிராணிக்கு அழகுள்ள நிறத்தையும், மற்றொரு பிராணிக்கு அழகில்லாத நிறத்தையும் அளிப்பரோ? இம்மாதிரியான வர்ணபேதங்களுக்குத் தகுந்த காரணங்கள் இருக்கவேண்டும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. நாம் இவ்வியாசத்தில் ஜந்துக்களின் வர்ணங்களைப் பற்றியும், இவ்வர்ணங்களில் உள்ள பேதங்களைப் பற்றியும், இப்பேதங்களுக்குள்ள காரணங்களைப் பற்றியும் விவரிப்போம்.

வயல்களிலும் புற்றரைகளிலும் தத்திக்குதிக்கும் பசுநிறமான வெட்டுக்கிளிகளைப் பார்த்திராதவர் மிகச் சிலரேயாவர். நெற்பயிர் வயலில் அது உட்கார்ந்திருக்கும்போது அதைக் கண்டுபிடிப்பது எவ்வளவு கஷ்டமாகவிருக்கும் என்பது, முயன்றோருக்கே தெரியும். அப்பிராணியின் இரு இறக்கைகளும் நெற்பயிரின் புல்லைப் போலவே இருக்கின்றன. புல்லிலுள்ள நரம்புகளும் கூட இறக்கையில் உள. தத்துக்கிளியின் கால்கள், புதிதாகப் பயிரில் முளைக்கும் கதிர்களை ஒத்திருக்கின்றன. இவ்விதமாக அப்பிராணிக்கும் அது வசிக்கும் இடத்திலுள்ள வஸ்துவிற்கும் உள்ள நெருக்க ஒற்றுமையினால் அது சுலபமாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. இம்

மாதிரியான நெருக்கவொற்றுமை யிருப்பதனால் பிராணிக்கு ஏதாவது பிரயோசன முண்டோவென்று சற்றுப் பரிசோதிப் போம். இத் தத்துக்கிளியைத் தின்று ஜீவிக்கும் பிராணிகள் பல உள. இப்பகைவர்களிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள அப் பிராணியின் நிறம் உதவுகிறது. அப்பிராணியின் நிறமும் அது இருந்து வாழும் சுற்றுப் பக்கத்து வஸ்துக்களின் நிறமும் ஒரே மாதிரியிருப்பது பகைவர்களிடமிருந்து சுலபமாக தப் பித்துக்கொள்ள ஹேதுவாக இருக்கிறது. ஆகவே, இத்தத்துக் கிளியின் நிறம் அப்பிராணியைப் பகிரங்கப்படுத்தாமல் பகை வர்களிடமிருந்து இரக்ஷிக்க உபயோகமாவதால் இவ்வித நிற த்தை இரக்ஷக வர்ணம் (Protective Colouration) என்று சொல்வது தகுதியாகும்.

இடையன் பூச்சி என்றும் வைக்கோல் பூச்சி யென்றும் சொல்லப்படும் மாண்டிஸ் (Mantis) என்ற ஓர் பூச்சியின் நிறத்தையும், தோற்றத்தையும், வாழ்க்கையையும் கவனித் தால், அதன் நிறமானது பகைவர்களிடமிருந்து இரக்ஷிப்ப தற்கு உதவுவதன்றி அதன் ஆகாரமாகும்வேறு பூச்சிகளின் அருகே அவற்றிற்குத் தெரியாமல் சென்று அவற்றைப் பிடித்து தின்பதற்கும் உபயோகமாகிறதென்று தெரியவரும். இதன் நிறம் சுற்றிலுமுள்ள புல், பூண்டு முதலானவற்றின் நிறத்தை ஒத்திருக்கும். சுற்றுமுள்ளது பசும் புற்றரையா னால் நிறம் பசுமையாகவும், உலர்ந்த புற்றரையானால் அதற் குத் தகுந்த நிறமாகவும் மாறி இருக்கும். இப் பூச்சி ஓரிடத் தில் தங்கும்போது முன்கால்கள் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்து கூப்பிய கைகள் போல் இருக்கும். இம்மாதிரி கைகள் கூப்பி யிருக்கும் காரணமாக இதை ஆங்கிலத்தில் தியானப்பூச்சி என்று பொருள் வரும் ப்ரேயிங் இன்ஸெக்ட் (Praying

Insect) என்று கூறுவார்கள். இங்கிலேயில் இருக்கும் ஓர் பூச்சியைக் கண்டவர்கள் அதை ஓர் வைக்கோல் துரும்பு அல்லது ஓர் குச்சி என்று கருதுவார்களே யொழிய பிராணி யென்று தெரிந்து கொள்வது கடினமான தென்றே சொல்ல வேண்டும். இவ்வித நிலைமையில் இருக்கும் பூச்சியிடம் வேறு சிறு பூச்சிகள் கவனியாது வந்து விட்டால் உடனே இப் பூச்சி தியான முறையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த கைகள் இரண்டையும் நீட்டிப் பிடித்துக் கொன்று அதை ஆகாரமாகப் புசிக்கும். ஆகவே இப்பூச்சியின் நிறமானது பகைவர்களிடமிருந்து தன்னை இரக்ஷித்துக் கொள்ளுவதற்கு மாத்திரம் உபயோகப் படுவ தல்லாமல், தனக்கு ஆகாரமாகும் பிராணிகளின் அருகே அவற்றிற்குத் தெரியாமல் சென்று மேல் விழுந்து பிடித்துத் தின்னவும் உபயோகப்படுகிறது. சாதாரண அனுபவத்தில் இராணுவம் உப்பளம் முதலான இலாகாக்களிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கள் பகைவர்களுடைய அறிவின்றி அவர்களை எதிர்க்கவோ, திருட்டுத் தனமாக கள்ளிறக்குதல் உப்புக் காய்ச்சுதல் போன்ற சட்ட விரோதமான செயல்களைச் செய்யும் குற்றவாளிகளை அவர்களுக்குத் தெரியாமல் அருகே சென்று சடேலென்று பிடிக்கவோ அனுசரிக்கும உபாயம், மண்ணிறத்தை ஒத்திருக்கும் காக்கி உடைகளைத் தரிப்பதே யென இதைப் படிப்போருக்கு ஞாபகத்தில் வரலாம்.

மேற்கூறிய இரண்டு பிராணிகளுடைய நிறமானது, அவை ஸ்திரமாக வாழ்ந்துவரும் ஸ்தானத்தின் சுற்றுப்பக்கத்திலுள்ள பொருள்களின் நிறத்தை ஒத்திருப்பதனுல் பகைவர்களிட மிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுவதற்கும், ஆகாரமாகும் பிராணிகளிடம் திருட்டுத் தனமாகச் சென்று வஞ்சித்துப் பிடிப்பதற்கும் உதவுகிற தென்று கண்டோம். இவ்வித

ஏற்பாடுள்ள சில பிராணிகளைச் சற்று விவரமாக பரிசோதிப் போம்.

முதலாவது பதினைறடி வேங்கை என்று சொல்லும் புலியை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். காட்சிச் சாலைகளிலும், ஸர்க்கஸ்களிலும் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் புலியைப் பார்த் திருப்பவர்கள், அதன் மஞ்சள் நிறமும், கறுப்பு வரிகளும் அதை மற்றையோருக்கு பகிரங்கப் படுத்தும் என்று நினைக்க லாம். ஆனால் அதன் சுய இடமாகிய காட்டில் அது இருக்கும் போது அதன் மஞ்சள் நிறமானது காட்டிலுள்ள புதர் மரம் செடி முதலானவற்றின் பழுத்து உலர்ந்த இலைகளைப் போலும், அதன் மேலே யுள்ள வரிகள் மேற்கூறிய ஓஷதி களின் தாள், கிளை முதலானவற்றின் நிழலைப் போலும் இருக் கும் காரணமாக அதைக் கண்டு பிடிப்பது அவ்வளவு சுலப மல்ல வென்று வேட்டையில் அனுபவமுள்ளவர்கள் கூறுகின் றனர். இதனால், காட்டில் மான் ஆடு முதலான ஜந்துக்கள் இவை இருப்பதைக் கவனியாது அருகே செல்லும்போது இவற்றிற்கு எளிதில் ஆகாரமாகின்றன.

மலைகளில் வாழும் பெரிய மலைப்பாம்பை இம்மாதிரியான வர்ணத்திற்கு இன்னொரு உதாரணமாகக் கூறலாம். காடு களில், இப்பாம்புகள் பெரிய மரங்களின் கிளைகளை வாலினால் சுற்றிக்கொண்டு தலைகீழாக தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது இவற்றை மரங்களின் விழுதுகள் என்றே தான் கருதக்கூடும் என்று கூறுகின்றனர்; மேலும் இப்பாம்புகள் தேகத்தைச் சற்று அசைந்து கொடுப்பது விழுதுகள் காற்றினால் அசை வதை ஒத்திருப்பதாகவும் கூறுகின்றனர். இவ்விதம் விழுது களைப்போல் தொங்கிக்கொண்டிருக்கையில் சிறு மான்மரை போன்ற விலங்குகள் கவனியாது அருகே சென்றால் அவற்

றைப் பற்றிப் பிடித்துச் சுற்றி இறுக்கிக்கொன்று ஆகாரமாக்கிக் கொள்ளுவதையும் கவனித்திருக்கிறார்கள். இப்போது கூறிய புலி, மலைப்பாம்பு முதலான ஜந்துக்களுடைய நிறமானது அவற்றிற்கு ஆகாரமாகும் பிராணிகளை வஞ்சிப்பதற்கு உபயோகமாகும் காரணமாக இவ்வித நிறத்தை 'வஞ்சகவர்ணம்' (Aggressive Colour) என்று கூறுவது தகுதியாகும்.

சில ஜந்துக்களுடைய நிறமானது அவை ஸ்திரமாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இடங்களின் சுற்றிலுமுள்ள வஸ்துக்களின் நிறத்தை ஒத்திருப்பதாகவும், இம்மாதிரியான ஒற்றுமையின் காரணமாக அவை தங்களை இரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ மற்றப் பிராணிகளை வஞ்சித்து ஆகாரமாக உட்கொள்ளவோ செய்கின்றனவென்றும் மேலே படித்தோம். இதிலிருந்து இவ்வித நிறத்தையுடைய பிராணிகள் ஓரிடம்விட்டு மற்றோரிடம் சென்றால், ஓரிடத்திற் கேற்றபடி அமைந்துள்ள நிறம் மற்றோரிடத்திற்கு பொருந்துமோவென்றும், இவ்விதப் பொருத்தமில்லாவிட்டால் அவை பகிரங்கமாகிப் பகைவர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொள்ள ஹேதுவாகாதோவென்றும் நினைக்கலாம். இதற்குபாயமாக, சில பிராணிகள் வெவ்வேறு இடத்திற் கேற்றபடி அவற்றின் நிறத்தை மாற்றிக் கொள்ளும் சுவபாவத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றன. பச்சை ஓணானை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

மரங்கள், செடிகள் வேலிகள் முதலானவற்றில் வசித்து, சிறு பூச்சிகளைத் தின்று ஜீவிக்கும் இப்பிராணி. இதன் நிறம் ஒரே மாதிரியாக விராமல இடத்திற்கு ஏற்றபடி பசுமையாகவோ, நீலமாகவோ, கறுப்பாகவோ, சாம்பல் நிறமாகவோ, அல்லது இந்நிறங்கள் கலந்துள்ள வெவ்வேறு நிறங்களாகவோ மாறும். சாதாரணமாக ஜந்துக்களின் நிறங்களுக்குக் காரணம்

அவற்றின்சர்மத்திலுள்ள சில வர்ணப்பதார்த்தங்களேயாகும். சர்மத்திலுள்ள 'ஸெல்' களில் இவ்வர்ணப் பதார்த்தங்கள் அடங்கி யுள்ளன. சில வேளைகளில் அந்த ஸெல்களின் மத்தியில் இவை தொகுத்திருக்கின்றன: மற்ற வேளைகளில் ஸெல்கள் முழுமையும் பரவி யிருக்கின்றன. இவ்விதமாகச் சர்மத்தில் உள்ள வெவ்வேறு வர்ணப் பதார்த்தங்கள் தொகுத்தோ, பரவியோ இருக்கும் காரணமாக நிறமாற்றம் நேரிடுகிறது. இவ்வித மாற்றம் வெளி வஸ்துக்களின் நிறத்தை அனுசரித்திருக்கும்: உதாரணமாக ஓர் பச்சை ஓணான் பசுமையான இலைகளின் மத்தியி லிருக்கும்போது பசுமையாகவும், உலர்ந்த இலைகளின் மத்தியில் இருக்கும் போது சாம்பல் நிறமாகவும் இருக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஓர் பிராணியின் நிறம் மாற்றும் குணம் அதன் இஷ்டத்தை அனுசரித்துத் தான் இருக்கிறதோ என்று கேட்கலாம். இதை ஓர் திருஷ்டாந்த வாயிலாக நன்கு விளக்கலாம். அடாத காரியம் செய்வதைக் காணும் ஒருவனுடைய முகம் கோப நிமித்தமாக சிவப்பதும், பயங்கரமான ஓர் வஸ்துவைக் காணும்போது பய நிமித்தமாக வெளுப்பதும் எல்லாருடைய அனுபவத்திலும் உள்ள விஷயமே. கோபத்தையும், பயத்தையும் எவ்வளவு தூரம் தான் வெளியே காட்டாமல் இருக்க வேண்டுமென்று முயன்றாலும், மேற்கூறிய விஷயங்களில் உடனே வெளியே தோன்றியே தான் தீரும். ஆனால் கண் தெரியாத ஓர் குருடனுக்கு மேற்கூறிய தோற்றங்களினால் முகத்தில் ஓர் மாற்றமும் தெரியாது. பச்சை ஓணான் நிறம் மாறுவதும் இவ்விதமாகவேதான். எவ்விதமாக ஒருவனுக்கு ஓர் வஸ்துவைக் காணும்போது அவனுக்கும் தெரியாமல் முகத்தில் ஓர் வித மாறுதல் நேரிடுகிறதோ அதே மாதிரியாகத் தான் பச்சை ஓணானுடைய நிறமும் வெளியே உள்ள வஸ்துக்களைக் காணும்போது அவற்றிற்குத்

தருந்தபடி மாறுகிறது. எவ்விதமாக மேலே கூறியபடி ஓர் குருடனுக்கு இத் தோற்றங்கள் மாறுதலை விளைவிக்க வில்லையோ, அம்மாதிரியாகவே கண்களை மறைத்துக் கட்டிய பச்சை ஓணானுக்கும் இவ்வித நிறமாற்றம் நேரிடுவதில்லை.

இதுவரையில் நாம் பரிசோதித்த பிராணிகளுடைய நிறம் அவற்றைப் பகைவர்களுடையவும் தங்களுக்கு ஆகாரமாகும் பிராணிகளுடையவும் கண்களுக்கு எளிதில் புலப்படாதிருக்க உபயோகமாவதாகக் கண்டோம். ஆனால் அனேக ஜந்துக்கள் எங்கிருந்தபோதிலும் தங்களுடைய நிறத்தினால் மற்றையோர்களுடைய கவனத்தைக் கிரகிப்பதைப் பார்க்கிறோமல்லவா? இவ்வித டாம்பீக வர்ணப் பிராணிகள் எளிதில் பகைவர்களால் பிடிக்கப்பட்டு கொல்லப்படமாட்டாவா என்று கேட்கலாம். ஆம்; வாஸ்தவந்தான். உதாரணமாக மஞ்சள் நிறமும் கறுப்பு நிறமும் கூடிய குளவிகளையும், பட்டை பட்டையாகக் கட்டுகளையுடைய சில பாம்புகளையும், நன்றாகப் படத்தை எடுத்தாடும் சர்ப்பத்தையும் கூறலாம். இவ்விதப் பிராணிகளைப் பரிசோதித்தவர்கள், அவற்றின் நிறமானது மற்றப் பிராணிகளைத் தற்ஜனப்படுத்துவதற்கு உபயோகமாவதாகக் கூறுகின்றனர். இவ்விஷயத்தை நன்று விளக்க ஓர் உதாரணம் எடுத்துக்கொள்வோம். பூச்சிகளைத் தின்று ஜீவிக்கும் பக்ஷிகளோ, வேறு பிராணிகளோ, நன்றாகப் பிரகாசப்படுத்தக்கூடிய நிறங்கள் பொருந்திய குளவிகளை உட்கொள்ள குத்தினால், உடனே அக்குளவி அவற்றைக் கொட்டித் தன் சொரூபத்தைக் காட்டும். அக்குளவியின் நிஜ சொரூபத்தை அப்பொழுது தெரிந்துகொண்ட அப்பிராணியானது மறுபடியும் அவ்வித நிறங்கொண்ட பிராணியை (குளவியை)க் கண்டால் பழைய அனுபவகாரணமாக அதை

விட்டு அகலும். இவ்வித நிறமில்லாதிருந்தால் பக்ஷிகளுக்குச் சுலபமாக இக்கொட்டும் பிராணியைத் தெரிந்துகொள்ள இடமில்லை நாமம் தரித்தசர்ப்பத்தின் படமும், அதை அணுகுவோருக்கு உண்டாகும் கதி என்னென்று முன்னமே எச்சரிக்கை இடுவதுபோலவே தான் காண்கிறது. பிரகாசமான வர்ணங்கள் பொருந்திய கம்பளிப் பூச்சிகள் அரிப்பு உண்டாகும் உரோமங்களையோ, அல்லது வேறுவிதமான அருவருப்புள்ள குணங்களையோ சாதாரணமாக உடைத்தாயிருக்கும். இவற்றின் வர்ணங்களெல்லாம் தர்ஜன வர்ணங்களே (Warning Colouration) யாகும்.

மேலே கூறியதிலிருந்து தர்ஜன வர்ணங்களுள்ள ஜந்துக்களைச் சாதாரணமாகப் பகைவர்கள் அணுகாவென்று படிப்போர் தெரிந்துகொண்டிருக்கலாம். போலீஸ்காரன் அல்லாத ஒருவன், போலீஸ் உடையைத் தரித்துக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டால் அவனைக் கண்டு பாமர ஜனங்கள் பயப்படுவது சகஜந்தானல்லவா? ரெயில்வே வண்டிகளில் ஐரோப்பியர்களுக்கும், சட்டைக் காரர்களுக்கும் பிரத்தியேகமாக ரிசர்வ் செய்துள்ள வண்டிகளில் பிரயாணம் செய்ய இந்தியர்களும் அவர்களைப்போல் வேடம் பூண்டு பிரயாணம் செய்வது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. இம்மாதிரியான போலித்தனம் சில பிராணிகளிலும் இருக்கின்றன. தர்ஜன வர்ணத்தினாலுண்டாகும் குணத்தைக் கண்ட அருவருப்புள்ள குணங்களற்ற சில பிராணிகளும் இவ்வித வர்ணங்களைப் பூண்டு பிழைக்கின்றன. உதாரணமாக, பாம்பில கட்டு விரியனைப் போல நடிக்கும் விஷமற்ற சுருட்டைப்பாம்பைச் சொல்லலாம். விஷப்பாம்புகளைக் கண்டால் சாதாரணமாக யாவருக்கும் பயந்தானல்லவா? கட்டு விரியனுடைய வெள்ளைக் கட்டுகள் அதைப் பகிரங்கப் படுத்தி பகைவர்களைத் தர்ஜனப் படுத்து

கிறது. நம்முடைய வீடுகளில் வரும் விஷமற்ற சுருட்டைப் பாம்பின் வெள்ளைக் கட்டுகளைக்கண்டு கட்டுவிரியன் என்று நம்மவர் தவறிச் சொல்வது சர்தாரணமாகும். மனிதனே இவ்விதம் ஏமாறும்போது கீழ் ஜந்துக்களுள் கேட்பானேன்? இம்மாதிரியாக விஷமற்ற சுருட்டைப் பாம்பிற்கும், கட்டு விரியனுக்கு இருப்பதுபோல், வெள்ளைக் கட்டுகள் இருப்பதனால் அதை ஓர் விஷமுள்ள பாம்பென்று நினைத்து அதன் பகைவர்கள் அதை அணுகா. தன்னிடம் உண்மையாக இல்லாத ஓர் நலத்தைத் தன்னிடம் இருப்பது போல் மற்றவர்களுக்குக் காண்பிப்பதால் இவ்விதமான நிறத்தைப் 'போலி' வர்ணம் (Mimicry) என்று சொல்லலாம்.

இதுவரையில் படித்த ஜந்துக்களில் ஒரே ஜாதியான ஆண் பெண் இரண்டிற்கும் நிறம் ஒரே மாதிரி யிருப்பதாகக் கண்டோம். அவற்றின் வர்ணமானது பகைவர்களிடமிருந்து இரக்ஷணைக்கோ, அல்லது ஜந்துக்களை வஞ்சிப்பதற்கோ, அல்லது அவற்றை எச்சரிக்கவோ உபயோகமாவதாகக் கண்டோம். ஒரே ஜாதிப் பிராணியில் இரு பகுப்பிற்குமுள்ளே இருக்கும் வர்ண வித்தியாசங்களை இப்போது விவரிப்போம். இவ்வித 'லிங்கபேத' வர்ணங்களால் (Sexual Colouration) உபயோகமென்ன?

இதுகாறும் கூறிய வர்ணங்கள் சில பிராணிகளுக்குத் தம்மைப் பகைவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றிக்கொண்டு இரக்ஷித்துக் கொள்ள உபயோகமாகின்றன. ஆனால் லிங்கபேத வர்ணமோ சந்ததி விருத்திக்கு முக்கியமாகிறது. ஸ்திரீஜாதி தகுந்த ஆண்ஜாதியை அடைவதற்கோ அல்லது பெண் ஆணைத் தெரிந்து கொள்ளவோ உபயோகமாகிறது. மனித ஜாதியில் நாகரிகமற்றவர்களுள் ஒரு புருஷன் ஒரு ஸ்திரீயை மணக்க விரும்

பினால், அந்த ஸ்திரீக்காக மற்றவர்களுடன் சண்டைபோட்டு அவளை அடைவது வழக்கமாக இருந்தது. நாகரிகம் மேலும் மேலும் விருத்தியடைய இவ்வித வழக்கம் நின்றுவிட்டது. ஆனால் ஒரு ஸ்திரீயின் மனதைக் கவரவேண்டுமானால் அழகும் ஆண்மைக்குணங்களும் பிரதான அம்சங்களாகக் கருதப்படுகின்றன வென்று சொல்லாமலே விளங்கும். ஆடவன் ஒருவன் ஒரு ஸ்திரீயை மணப்பதற்குமுன் அவளைக்கண்டு பேசப் போகும்போதெல்லாம் தலை மயிரை நன்றாக வாரிக்கொண்டும், மீசையை அழகாக முறுக்கிக்கொண்டும், மோஸ்தருக்குத்தகுந்தபடி ஒழுங்காகவும் டம்பமாகவும் உடைதரித்துக் கொண்டும் செல்வானென்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. ஏன் இவ்வாறு செல்கிறானென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஜந்துவர்க்கத்தில் காணப்படும் லிங்கபேத வர்ணத்திற்குக் காரணம் மேற்கூறிய விஷயமேயாகும். பெண்பக்ஷிகளைக்காட்டிலும் அலங்காரமான வர்ணங்களையோ, இறக்கைகளையோ, கொண்டைகளையோ, பாடும் சக்தியையோ, ஆண் பக்ஷிகள் உடைத்தாயிருப்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். இவ்விதமான அமைப்புக்கள் ஆண், பெண் இரண்டும் சேரத்தக்க பக்குவமான பருவகாலங்களில் நன்றாக வளர்ந்து நன்கு புலப்படுகின்றன. ஆண்மயில் பெண்மயிலைக் காட்டிலும் அழகாயிருப்பதும், சேவல் பெட்டைக் கோழியைக் காட்டிலும் அழகாக இருப்பதும் தெரிந்த விஷயங்களே. பக்ஷிகளுள் இருப்பனபோலவே மிருகங்கள், குரங்குகள், மனிதர்கள் முதலானவற்றிலும், ஆண் பெண் என்ற இரண்டு வகுப்புகளுக்குள் ஜனனேந்திரியங்கள் தவிர மற்றச் சில அம்சங்களிலும் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. ஆண்பக்ஷி தன் பேடையைத் தெரிந்தெடுக்குமுன் தன் அலங்காரமான வர்ணங்கள் பெட்டைக்கு நன்றாகத் தெரி

யும்படி சிறகுகளை விரித்தாடுகின்றது என்று கண்டறிந்தோர் கூறுகின்றனர். இன்னும், ஆண் ஜந்துக்கள் பெட்டைகளைச் சந்தோஷிப்பிக்கத் தங்களுடைய அழகிய வர்ணங்களை எடுத்துக்காட்டியும், சிறகுகளை விரித்தாடியும், தங்கள் வலிமையையும் சாமர்த்தியத்தையும் எடுத்துக்காட்ட நாட்டியங்கள் சண்டைகள் முதலானவை செய்தும், தங்கள் இனிய குரலைக்காட்ட அதிக மனோகரமான கீதத்தைப்பாடியும் மனதைக்கவர முயல்கின்றன. இப்போது லிங்கபேத வர்ணங்களின் உபயோகம் நன்கு புலப்படும்.

இங்கு கூறிய லிங்கபேத வர்ணமானது பிராணிகள் அமைதியாக இருக்கும்போது வெளியே தெரியாமல், ஆண் பெண்ணை அடையும்பொருட்டுச் சரசமாக இருக்கும்போதே வெளியே தெரியும். தர்ஜன வர்ணமோவெனில் எல்லாக் காலங்களிலும் யாதொரு மாறுபாடுமின்றி வெளிப்படையாகப் புலப்படும். இந்த விஷயத்தினால் இவ்வித வர்ணமானது தர்ஜனவர்ணத்திலிருந்து வித்தியாசப்படுகிறது.

இன்னும் லிங்கபேத வர்ணமானது சாதாரணமாக ஆண் ஜாதிக்குள் அதிகமாக இருப்பானேன் என்று கேட்கலாம். இதற்குக் காரணம் பெண்ஜந்துக்கள் முட்டைகளையோ, குஞ்சுகளையோ, பாதுகாக்கவேண்டி வருவதேயாகும். பெண் ஜந்துக்கள் அழகும் டாம்பீகமும் பொருந்திய வர்ணங்களை உடைத்தாயிருந்தால், அவை முட்டைகளையோ குஞ்சுகளையோ பாதுகாத்துவரும்போது பகைவர்களின் கவனத்தைக் கிரகித்துச் சிறு குஞ்சுகளுக்கும் தங்களுக்கும் பிராணபத்தை இவ்வர்ணங்கள் விளைவிப்பன; இதுகாரணமாகத்தான் பெண் ஜந்துக்களுக்கு இவ்வித நிறங்கள் இல்லை.

டால்ஸ்டாய் பிரபு

Count Tolstoy

[ம-ா-ா-ஸ்ரீ T. R. இராஜகோபாலையர் அவர்கள் எழுதியது.]

பிறப்பும், வளர்ப்பும்:—1828-ம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் 20 ம் தேதியில், ரஷ்யா தேசத்தில், மாஸ்கோ நகரத்துக் கருகிலுள்ள யஸ்நாயா போலியானா என்ற இடத்தில், லியோ நிகோலயேவிச் டால்ஸ்டாய் (Leo Nikolayevitch Tolstoy) அவதரித்தார். இவருடைய மூன்றாம் வயதில் இவர் தாயாரும், ஒன்பதாம் பிராயத்தில் இவருடைய தகப்பரும் விண்ணுலகடைந்தனர். பின்பு அன்பும் பெருந்தன்மையும் பரோபகாரச் சிந்தையும் மத பக்தியும் நிரம்பிய அத்தையாரால் இவரும், இவருடன் பிறந்த நால்வரும் வளர்க்கப்பட்டு வந்தார்கள்.

இளம்பிராய முதற்கொண்டே இவர் ஜீவகாருண்ணியமும், இயற்கை உலகை உற்றுப் பார்த்தறிவதில் ஆசையும், தெய்வ பக்தியும் நிரம்பி விளங்கினார். இவர் தமது நாட்டினர் படும் கஷ்ட நஷ்டங்களை உற்றுணர்ந்தறிந்து வியசனித்துப் பின் வருமாறு செப்பியிருக்கிறார்: "உயிர் வாழ்க்கைக்கு ஊக்கமும், உழைப்புமே இன்றியமையாதன என்பதையும், ஒருவனும் தன் வாழ்நாளை உண்டுறங்கி ரமித்திருப்பதில் கழிக்க முடியாதென்ற உண்மையையும் இப்பொழுதுதான் (அதாவது, இவருடைய ஐந்தாம் ஆண்டில்) அறிந்தேன்".

பிறகு காஸானிலுள்ள சர்வகலாசாலைக்குச் சென்று கல்வி பயின்றார். இங்கிருந்து படித்து வருகையில், மயக்கமும், கோபமும், இன்னும் இவைபோன்ற ஏனையத் தீமைகளும் இவரிடம் குடிகொண்டு, இவரை ஆறாத் துயரக்கடலி லழுத்தியதால், இவர் தயங்கித் தளர்ந்தனராம். பற்பல தத்துவஞ்ஞான நூல்களைப் படித்து, வைராகியரைப் (Stoics)போல் அன்னபானாதிகளை யொடுக்கி, தேக சௌகரியங்களைக் குறைத்துச் சில நாள் கழித்தபின் இதை வெறுத்து, பின் போகிகளைப் (Epicureans) போல் நாநாவித இன்ப சுகங்களில் மூழ்கி இதுவும் தன்னுடைய மனக்கலக்கத்தைத் தெளிவிக்காததினால், இதையும் கைவிட்டார். உள்ளாராய்ச்சி (Self-analysis) செய்வதிலேயே தன் காலத்தைக் கழித்தார். கடைசியில், இவைகளெல்லாம் இவருடைய மத நம்பிக்கையையும், ஈசுவர பக்தியையும் குறைத்ததால், இவர் தன் பதினாரும் ஆண்டு முதல் மாதா கோவிலுக்குப் போவதையும், பொதுவில் கடவுள் வழிபாட்டையும் நிறுத்தினர். இவருக்குத் தற்சமயத்திலுண்டான சஞ்சலங்களின் காரணத்தால், பக்தி அல்லது விசுவாசம் என்ற அக்னி பூரணப் பிரகாசத்துடன் ஜ்வலிக்கா விட்டாலும், உண்மையில் அது முற்றும் அணைந்துவிட வில்லை. சிற்சில சமயங்களில், தன் குதிரை வண்டி முதலானவைகளை விற்று இப்பணத்தையும், தன் பிதிரார்ஜிதத்தில் பத்திலொரு பங்கையும் எளியோருக்குக் கொடுத்து உதவவேண்டு மெனவும், தனக்கு ஊழியக்காரரில்லாது தன் வேலைகளைச் செலுத்தவேண்டு மெனவும் நினைப்பாராம். சுய முயற்சிகளாற்றான் மனிதன் மெய்ஞ்ஞான மெய்யறங்களை அறிந்து, விதிப்படி ஒழுக முடியு மெனக் கொண்டு, சட்டம், வைத்தியம், விவசாயம், சரிதம்

பூகோளம், கணிதம் முதலான சாஸ்திரங்க ளெல்லாவற்றையும் ஐயந்திரிபறக்கற்று முடிக்க விரும்பினார். ஆனால், இவ் வெண்ணங்களை அவ்வப்போது மேலோங்காமல் அடக்கி, அவர் சிற்றின்பங்களிலுழன்று, செருக்கென்னும் பேயினாற் பிடிக்கப்பட்டு, சூதாட்டத்திற் புகுந்து, கடனிலகப்பட்டுச் சீர் கெட்டார். "நான் விலங்குகளுக்குங் கீழாகிவிட்டேன். மனிதன் எவ்வளவு தீமைகளைச் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவையும் யான் செய்து அழிந்துவிட்டேன்," எனக் கூறியிருக்கிறார். எனினும், தான் அன்றன்று செய்த குற்றங் குறைகளையும், அவைகளை அகற்றுவதற்குரிய வழிகளையும் தினசரி வர்த்தமான புத்தகங்களில் (Diaries) எழுதிவருவது வழக்கமாம். இச்சமயத்தில், ரூஸோவினுடைய (Rousseau) "யான் ஒப்புக்கொள்வது" (My Confessions), "எமிலி" (Emile) என்ற இலக்கியங்களைப் படித்துச் சற்று மனந் தெளிந்தார்.

தன் நாட்டினரின் கயமையை நீக்கி, அவர்களையும் சுசீலர்களாகச் செய்யவேண்டு மென்ற எண்ணத்தை மேற்கொண்டு, 1847-ம் வருஷத்தில், தன் தாயகத்திற்குத் திரும்பினார். அவர்கள் இவருடைய நற்போதனைகளை அங்கீகரித்துப் பின் பற்றாததினால் மனச் சோர்வடைந்தார். ஆகிலும், தைரியத்தை இழக்காது, மீண்டும் அவர்களுடன் பழகிய பொழுது, அவர்களுடைய பொறுமை, அன்பு, ஈகை, நம்பிக்கை முதலான நற்குணங்களைப் பார்த்து ஆச்சரியமுற்று, தானும் அவர்களைப் போலிருந்து வரத் தீர்மானித்தார். மறுபடியும் அதிகக் கடனிலகப்பட்டுவிட்டதால், இராணுவத்தைச்சேர்ந்தார். இராணுவத்திலமர்ந்திருக்கையில், மலைகளையும் காடுகளையும் பார்த்து, அவற்றின் அழகையும், அமைதியையும் உணர்ந்து

சித்தந்தெளிந்து, தெய்வ பக்தி மேலிட்டு, இன்பமடைந்தார். இக்காலத்தில் சில கதைப் புத்தகங்களை எழுதி வெளிப்படுத்தினார்.

1853-ம் வருடம் நவெம்பர் மாதத்தில், துருக்கி (Turkey) தேசத்திற்கும் ரஷியாவுக்கும் சண்டை உண்டாகவே, 1854-ம் ஆண்டில் க்ரிமியா, (Crimea) சேனையில் ஓர் யுத்த வீரராக நியமிக்கப்பட்டு, ஸிபாஸ்டொபூல் (Sebastopol) என்ற இடத்திற்கு வந்தார். சுதேசாபிமானியாதலால், வெகு வீரதீரத்துடன் சண்டை செய்தார். போர்க்களத்தில் நிகழ்வன வற்றையெல்லாம் பார்த்தவுடன், ஈசுவர பக்தி பெருகி தனக்கு நேரிடக்கூடிய அபாயங்களிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும்படிக்கும், வாழ்க்கைக் குரிய இன்னல்களைப் போக்கி யாவரும் இனித்திருப்பதற்குரிய வழிகளை அறிவிக்கும்படிக்கும், தான் தீநெறிகளிற் புகுந்து வாணாளை வீண் போக்காதிருப்பதற்கு வேண்டிய மனோதிடத்தையும் விவேகத்தையும் அனுக்கிரஹிக்கும் படிக்கும் இவர் கடவுளைத் தினந்தோறும் பிரார்த்திப்பது வழக்கமாம்.

யுத்த பூமியில் உண்டான அநியாயங்களையும், மரணங்களையும், வெற்றித் தோல்விகளையும் பார்த்து சித்தங் கலங்கி "ஸிபாஸ்டொபூல்" என்னும் புத்தகத்தைப் பிரசுரஞ் செய்தார். இதன் முதற் பாகத்தைப் படித்த ரஷியா ராணி (Czarina) கண்ணீர் விட்டழுதனளாம்; அரசன் (Czar) அதைப் பிரென்சு பாஷையில் மொழி பெயர்க்கும்படிக்கும், இவர்க்கு உயிர்ச் சேதம் வராத இடத்தில் இவரை மாற்றி வைக்கும்படிக்கும் ஆக்ஞாபித்தனனும். முதற் பகுதிகளில் சண்டையின் விவரத்தையும், பிற்பகுதிகளில் தனக்குண்டான ஐயம், துயரம் முதலானவைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். இது

முதற்கொண்டுதான் போரில் மன இருதயங்களைப் பிளக்கக் கூடியதான சம்பவங்களைக் கண்டு வெறுப்புற்று, சண்டை தகாதெனவும், சமாதானமே மிக்க மேலானதெனவும் பன் முறை ஓதினர்.*

1855-ம் வருடத்தில் ரஷ்யாவின் தலை நகராகிய ஸெண்ட் பீடர்ஸ்பர்க் (St. Petersburg)குக்கு வந்து, அங்குள்ள வித்வசிரோமணிகளுடன் பழகியபொழுது, அவர்களுடைய அவிவேகத்தையும், துர்க்குண நடத்தைகளையும் பார்த்து வெறுத்து அவ்விடத்தினின்று நீங்கினர். பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் முறையை உற்றுப் பார்த்துப் பழித்து, தான் ஒரு நூதனப் பள்ளியை எழுப்புவித்துக் கல்வி கற்பிக்கவேண்டுமென நிச்சயித்து, இதற்காக அநேக இலக்கியங்களைப்படித்து, அவைகளிலெல்லாம் குற்றங் குறைகள் நிறைந்திருப்பதை உணர்ந்தார். விநோதக் காக்ஷிச்சாலை, புஸ்தக சாலை, பிறருடன் கூடிப் பழகுதல், வீதிகள், முதலானவைகளிலிருந்துதான் ஒவ்வொருவனும் அரியபெரிய விஷயங்களைக் கற்றறிகிறானே யல்லாது, பாடசாலைகளில் ஒன்றும் கற்பதில்லை. ஏனென்றால் கல்விக்குச் சுதந்திரம் இன்றியமையாதது; அதாவது, பிறருக்கு நன்மை பயப்பதும், படிப்பவனுக்குச் சிரத்தையையும்,உற்சாகத்தையும் உண்டுபண்ணக்கூடியதுமான வைகளைப் புகட்டும் கல்வியே மெய்க்கல்வியாகும்; ஒவ்வொருவனும் தான் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதையும், தன் மனதிற் கியைந்தவைகளையும் படிக்கவேண்டுமே யல்லாது, பிறர் கட்டாயத்தின் பேரில் தனக்குத் தகுதியல்லாதவைகளைக் கற்பதினால், ஒரு நற்பயனு முண்டாகாது; சுய முயற்சியினாற்றான் ஞானம் வளர்ந்து பெருகுவதல்லாது, பலவந்தத்தினாலல்ல. பாடசாலைகளில் இவ் விதிகளை அநுசரிக்க முடியாது;

அல்லது, முடியுமானாலும், ஒருவரும் அங்ஙனஞ் செய்யார். டால்ஸ்டாயின் கல்வியைப்பற்றிய கொள்கைகள் இவைகளே.

இவர் ஓர் பள்ளிக்கூட மேற்படுத்தி, மாணாக்கர்களுக்குத் தன் விதிப்படி கல்வி கற்பித்துக் கொண்டும், பற்பல வியாசங்களையும் புத்தகங்களையும் எழுதிக்கொண்டும் சிலகாலங் கழித்தார். 1860-ம் ஆண்டில், இவருடைய மூத்த சகோதரன் க்ஷயரோகத்தினால் இறந்ததைக் கேட்டுத் துக்கித்து, இப்புவியின்மீது நன்மை அல்லது இன்பம் என்பதும் ஒன்றுண்டோ வெனச் சந்தேகித்தனராம்.

1862-ம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் 23-ந் தேதியில் ஜெர்மானிய வைத்திய ரொருவரின் இரண்டாம் புத்திரியான சோபை அந்த்ரேயினா பெர்ஸ் (Sophie Andreyevna Bers) என்பவளை மணந்து, இனிது இல்லறம் நடத்தினர். இவளும் கல்வி நிரம்பப் பெற்றவள். இவளுடைய தூண்டுகோலினாலும், உதவியினாலுமே "போரும் அமைதியும்" (War and Peace, 1864-1869), "அன்னா காரெனினா" (Anna Karenina, 1873-1877) என்ற இரு பெருங் கதைப் புத்தகங்களை வெளிப்படுத்தினர். "போரும் அமைதியும்" என்ற இலக்கியத்தை "தற்கால இலியட்" (Modern Iliad) என மதிப்பாசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். இக் கதைகளுட் கண்ட விஷயங்களை ஈண்டு விரித்தெழுதுவோமாயின், இவ்வியாசம் பெருகும். கடவுளின் இருப்பையும், மேன்மையையும், ஊழின் வலிமையையும், கொலை, களவு, கட் காமக் குரோதாதிகளின் இழிவையும், அவைகளின் தீபயன்களையும், அருளின் சிறப்பையும், பரோபகாரச் சிந்தனையின் உயர்வையும் மாந்தர்க்குத் தெளிவுறப் புகட்டுவதே அக்கதைகளின்

உள்ளக் கருத் தென்பதை மாத்திரம் தெரிவித்து மேற் செல்வோம்.

மேற்சொல்லிய "அன்ன காரெனினு" என்ற கதையை முடிப்பதற்குள், இம்மறமலிந்த உலக வாழ்க்கையில் வெறுப் புண்டாகி, இவ்வுலகாதிகளின் அநித்திய குணத்தையும், தன் நாட்டினர் செய்து வந்த அக்கிரமங்களையும் பார்த்து மனக் கல க்கமடைந்து, மீண்டும் ஒரு முறை கவலைக் கடற்குள் முழுகித் தத்தளித்து நின்றார். சிலாகிக்கத்தக்க குண நடத்தைகள் பொருந்திய மனைவியும், குழந்தைகளும், பொருட் செல்வமும், பேரும் புகழும், இன்னு மிவை போன்ற இதர இம்மையின் பங்களை மிகுதியாகப் பெற்றிருந்தும், இவ்வியா கூலத்திற்குக் காரண மென்ன? இவருடைய கனிந்த நெஞ்சும், பிற ருடைய கன்னெஞ்சமே காரணம். மன்பதை களிற் பெரும் பான்மையர் காலை முதல் மாலை வரையிலும் மனம் பதற, நெஞ்சு துடிக்க, தேகம் வியர்க்க உழைத்து, அரைவயிற்றுக் கூழு மில்லாது வருந்தி உயிர் துறப்பதையும், பணம், கல்வி, பெருமை முதலானவைகளாலுண்டாகும் கர்வத்தி லகப்பட்டு, அவர்களை எளனஞ் செய்தும், அநியாயமாய்த் தண்டித் தும், சுயபோகங்களை பெரிதெனக் கொண்டும் ஏழை களைச் சிறிதும் மதியாது இருந்துவரும் சீமான்களையும் பார்க் கையில், அன்பு நிறைந்த ஞானிகளுக்குத் துக்கமுண்டாதல் இயல்பே. மேற்கூறிய விபத்துக்களை அடக்க, அல்லது குறைத்தற் கல்லவோ பெரியோர்கள் இவ்வுலகில் அவ்வப் போது தோன்றி இருந்து வருவது. மேலும் அவ்வெளியர்கள் பொருட் செல்வ முடைத்தாயிரா விட்டாலும், அருட் செல் வம் கடவுள் பக்தி, பொறுமை, நம்பிக்கை முதலானவை களையே சிரோபூஷணமாகக்கொண்டு, இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கை

யாகிய பெரும் பாரத்தைக் கூடிய வரையிலும் உற்சாகத்துடன் தாங்கிச் செல்வதை உற்றுணர்ந்தறிந்து, இவர் அவர்களை மேன்மேலும் அதிகமாக நேசித்தார். வாழ்க்கைக்கு மூலாதாரமாவது விசுவாசமே; விசுவாச மென்ப தில்லாவிடின், ஜீவாக்னி அணைந்து விடுமென்ற பேருண்மையைத் தெரிந்துகொண்டார்.

"வஸந்த காலத்தில், ஒரு நாள், வழக்கம்போலத் தன்னந் தனியனாய்க் காட்டில், வண்டுகளின் ரீங்காரத்தையும், பக்ஷிகளின் இனிய தொனிகளையும் கேட்டுக்கொண்டும், சென்ற மூன்று வருடங்களாக நான் படும் அவஸ்தைகளைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டும் உலாவுகையில், கடவுளை நினைத்துத் தியானிக்கும் பொழுதெல்லாம் என் மனத் தளர்ச்சியும் அருவருப்பும் நீங்கி, சித்தந் தெளிந்து, பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி, இவ்வுலகில் இனித்துச் சுகித்திருப்பதாகவும், அப்பெயரை மறந்தவுடனே பழைய வருத்தங்களும், ஐயமும் என்னிடம் குடிகொண்டு என்னை வருத்தியதாகவும் அறிந்தேன். இது முதல் கடவுளை அறிந்து வழிபடுதலே ஜீவான்மாக்களின் முழு முதற் கடமை யென்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். கடவுளை நிராகரித்து, அறங்களுக்கெல்லாம் முதன்மையாக நின்று விளங்கும் அருளைத் துறந்து ஜீவிப்பவர்கள் செத்த பிணத்திற்கும் கீழானவர்" என்று கூறினார். தன் உள் மயக்கந் தெளிந்தபின், ஏசுநாதரின் ஹிதோபதேசங்களை அறிய அவாவி பைபிள் (Bible) என்னும் கிறிஸ்தவ வேதப் புத்தகத்தைப் படித்தார். கிறிஸ்துவமதப் பாதிரிகளால் அக்காலத்தில் கற்பிக்கப்பட்டவைகளை ஏசு கிறிஸ்துவின் கொள்கைகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, பாதிரிகளின் சித்தாந்தங்களில் செறிந்து கிடந்த பிழைகளை ஆராய்ந்தறிந்து, ஏசு ரக்ஷகரின் போதனைகளையும், அவற்றின் மெய்ப் பொருளையும் உள்ளவாறு தெரிவிக்க விரும்பி,

"தேவவாக்கின் ஆராய்ச்சியும், நூதன மொழிப்பெயர்ப்பும்," (Concordance and Translation of the Four Gospels 1881-1883) "என் மதம்" (My Religion, 1883) என்ற இரு புத்தகங்களை எழுதி வெளிப்படுத்தினார். இந்நூல்களில் இவர் போதிக்கும் விஷயங்களின் முக்கியாமிசங் களாவன.

" நான் ஏசு கிறிஸ்துவின் போதனைகளை மனப் பூர்வமாய் நம்புகிறேன். மன்பதைகளெல்லாரும் அக்கொள்கைகளைப் பின்பற்றி ஒழுகினாற்றான் இப்பூவுலகில் இன்பம் என்பது நீடித்து நிலைநிற்கு மென்பதையும் நம்புகிறேன்...."

மலைமேற் செய்த ஹிதோபதேசங்களைப் * பின் வருமாறு சுருக்கி வெளிப்படுத்தினார்.

(1) கோபத்தை அடக்குவாயாக.

(2) பிறர் மனையஞ்சுவாயாக.

(3) பிரமாணஞ் செய்தலை ஒழிப்பாயாக.

(4) தீமையைத் தீமையினால் விலக்கவேண்டுமென்ற பொய்விதியை முற்றும் மறப்பாயாக.

(5) ஒருவரையும் விரோதியாதிருப்பாயாக.

(6) கடவுளையும், அயலாரையும் உன்னைப் போலவே நேசித்து வருவாயாக.

இவ்வுலகில் தோன்றும் இடையூறு இடுக்கண்களை யகற்றி, மரணம் என்பதினால் உண்டாகும் அச்சத்தைப் போக்கி, பிறர் நன்மைக்காக நம் உடல் பொருள் ஆவி இம்மூன்றையும் தியாகஞ் செய்து உழைக்கத் தூண்டுவது அருளே யாதலால், இதை ஒருவரும் ஒரு பொழுதும்

* The Sermon on the Mount.—*St. Mathew, Chapter V*

கைவிடக்கூடாது. அறிவின் விசாலத்திற்கும், மாந்தரின் முதிர்ச்சிக்கும், அறத்தின் வளர்ச்சிக்கும் தேவாராதனை முக்கியமானது. கோவில் குளம் ஸ்தலங்களுக்குச் செல்லவேண்டுமென்பதில்லை; தன் இல்லத்திலேயே தூய மனதிருதயங்களுடன் கருணாகரக் கடவுளைப் பூஜித்து வரலாம். "தீமையை எதிர்க்காதே." எதிர்ப்பது பேதையர்களின் தொழிலாகும். பெரிதுமையும், தூய்மையும், நேர்மையும், பரஸ்பர அன்பும், ஞானமும், சீரிய குண நடத்தைகளும் நிரம்பிய மகான்கள் கூடும் இடங்களே பெருங்கோவில்களாகும். இவைகளே எந்நாளும் நிலைத்திருக்கக்கூடியவை.

பின், ஜனத்தொகை எடுப்பதற்காக மாஸ்கோ நகரத்திற்கு இவர் சென்றிருக்கையில், இந்நகரவாசிகளின் வறுமையைக் கண்டு, பொறுக்கக்கூடாத வருத்தமுற்று, "ஜனங்கள் இவ்விதம் வசிக்கக் கூடாது," எனப் பன்முறை சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டழுதனராம். சிலர் பணமே பெருந்தெய்வமெனவும், சுய போக விச்சைகளே பெருமதமெனவும் கொண்டு, ஏழைகளை இடுப்பொடிய வேலை செய்யச் செய்து, அதன் ஊதியத்தைத்தாம் பெற்று, அவ்வேழையர்களை அல்லிமடியச் செய்வதைப் பார்க்கையில், இவர்க்கு மனவமைதி எங்ஙனம் உண்டாகும்? "நாம் என்ன செய்வது" (What shall we do? 1884-1886) என்ற பேரிலக்கியத்தில் இவைகளை விஸ்தரித்திருக்கிறார். அந்நகரிலுள்ள ஏழைக் குடிகளின் பரிதாபகரமான நிலைமையை முதலில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார். பின் அதன் காரணங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கையில்,பொருட் செல்வமின்மையல்ல, தனவந்தர்களும் ராஜ்ய தந்திரிகளும், பாதிரிமார்களும் செய்து வந்த அக்கிரமங்களே, வறுமைக்கும் பிணிகளுக்கும் மூலக் காரணமென அறிந்து, அவைகளை நிவர்த்திப்பதற்குரிய வழி

களைப் பின் வருமாறு காட்டியிருக்கிறார். பொருள் படைத்தோர் மிதமீறிய செல்வத்தை வறிஞர்களுக்கு வகுத்துக் கொடுக்கவேண்டும்; வீண் ஆசாரவுபசாரங்களையும், டம்பங்களையும் தவிர்க்கவேண்டும்; கொடிய அரசின்கீழ் வேலை செய்தலை விடவேண்டும்; போர் புரிதலை நிறுத்தவேண்டும்; அபின், சாராயம், புகையிலை முதலான லாகிரி வஸ்துக்களை உபயோகிக்காதிருக்கவேண்டும்; தேகாரோக்கியத்தைத் தருவதும் சகோதரத்துவத்தை அபிவிருத்தி செய்வதுமான உழைப்பை ஒவ்வொருவனும் மேற்கொள்ளவேண்டும்; நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் முதலியவைகள் யாவர்க்கும் சொந்தமானவை; இவ்விதியை அறிந்து அநுசரிக்காததினாலன்றோ உயர்வு தாழ்வு என்ற வித்தியாசங்கள் இவ்வுலகில் பரவி வருகின்றன; மேன்மை கீழ்மை என்ற பேதங்கள் இயற்கை நியாயத்திற்கு விரோதமானவை. தூய மனவிருதயங்களையுடையானே மேலோன்; இதற்கு மறுதலையானவனே கீழோன்; ஆதலால், ஒவ்வொருவனும் பேராசையை யடக்கி, நல்வழியில் தன் மனத்தைச் செலுத்தி, தனக்கு அத்தியாவசியமில்லாதவைகளைத் துறந்து, தன் அயலாருடன் அன்பு அருள் ஒற்றுமையுடன் பழகி வந்தால், தீமையும் இதன் மகவாகிய துயரும் பறந்தோடிப்போம் என்பது உண்மையினும் உண்மையே.

பின், "க்ரூட்ஸெர் ஸொநாட" (Kreutzer Sonata) "புனர் ஜனனம்" (Resurrection) என்ற இலக்கியங்களைப் பிரசுரித்தார். இவைகளில் ஆண்பெண் இருவருக்குமுள்ள சம்பந்தத்தையும் அவர்களுடைய கடமைகளையும், வித்தைகள் பிரகிருதி சாஸ்திரங்கள் இவைகளின் உபயோகத்தையும், மெய்க் குறைநிசயங்களையும் இவர் அறிவித்திருக்கிறார்.

பிறக்கும் குழந்தைகளைச் சரிவரப் போஷித்து நல்வழிப் படுத்தி, முன்னேறச் செய்தலே பெண்ணின் மேலான கடமை. இவ்வொழுக்கத்தினின்று வழுவி, மனிதனுக்குப் போட்டியாக நின்று, அவனுக்குரிய வேலைகளை மேற்கொண்டு ஒழுகுதல் இயற்கை விதிக்கு முரண்பாடானதே. யௌவனப் பருவத்தில், தனக்குத் தகுந்தவனை மணந்து, அச்சம், மடமை, நாணம், கற்பு நிலை தவறாது இல்லறம் இனிதாக நடத்துவதன்றோ புகழத்தக்கது. நற் சந்ததியை விருத்தி பண்ணுவதை விடப் பெரும் பேறு வேறு என்ன எங்குளது? சகலகலாவல்லி யான போதிலும், தன் நியமங்களைப் பிறழ்ந்து சிற்றின்பங்களி லுழன்று, கற்பை யழிக்கும் பெண் பொது மகளிர்க்கும் கீழானவளே. தன் ஆயுட்கால முழுதும் மனிதனுடைய ஒரு பெரும் அத்தியந்த சிநேகிதையாக நின்று விளங்குவதல்லவோ பெண் மாண்பு, தன் குழந்தைகளைப் பிறரிடம் ஒப்புவித்து வளர்த்தல் இகழத்தக்கதே; மாதர்களின் பெருமையைக் குறைக்க வல்லது இதுவே யாகும். பொறுமைக்கும், பரோபகாரக் குணத்திற்கும், ஆத்தும சுகப் பரித்தியாகத்திற்கும் ஒப்புயர் வில்லாமல் விளங்குவது பெண்ணன்றோ? தன் குடித்தனக் காரியங்களைப் பழுதில்லாமற் செய்வதற்கு வேண்டிய கல்வியை மாத்திரம் பெற்று, தன் இயற்கைக் குணாதிசயங்களை மேன்மே லோங்கி வளரச் செய்வதே பெண்பாலரின் முழுமுதற் கடமை யாகும்.

வித்தை :—சித்திரங்கள் வரைதலும், சொற் சுவை, பொருட் சுவைகள் நிரம்பி விழுமியது பயப்பதுமான புத்தகங்களை எழுதலும், இன்னு மேனைய வழிகளில மன்பதைகளின் குண நடத்தைகளை ஒழுங்கு படுத்தி மேலேறச் செய்வதுமே வித்தை என்பது.

ராஜாங்கம் :—பிரஜைகளை வருத்தி, அவர்கள் முன்னேற்றத்தைச் சிறிதுங் கவனியாது, சுயலாபமே பெரிதெனக் கொண்டு இருந்து வரும் கொடுங்கோல் அரசை வேருடன் வீழ்த்துவது நியாயமே.

வாழ்க்கை :—லௌகிக வாழ்க்கை, தெய்வ வாழ்க்கை என இருவகைப்படும். சுயபோக விச்சைகளும், இதற்குச் சாதகமான பொருட் செல்வமுமே தெய்வமெனக் கொண்டு கடவுளை மறந்து, அல்லது நிராகரித்து, மனையாள், மக்கள் வாக்கே ஆப்த மொழி யெனவும், இல்லமே பிரபஞ்சமெனவும் பாவித்து, அறநெறி தவறி, சதாகாலமும் கவலையிலும் சிற்றின்பங்களிலும் முழுகி அவதிப்படும் வாழ்வே லௌகிக வாழ்க்கை, அல்லது மிருக ஜீவனென்பது. சர்வ சக்தி சர்வ வியாபகமுடையது வெகுளாப் பண்பும், விடாப் பேரன்பும் நிறைந்ததுமான கடவுளின் மீது விசுவாசமும், பரஸ்பர வன்பும், பரோபகார குணமும், நல்லுழைப்பும், அரிய ஞானமும், சீரிய வொழுக்கமும் நிரம்பியதும் அகப்புறப் பற்றுக்களை முற்றத் துறந்ததுமான வாழ்க்கையே தெய்வீக வாழ்க்கை என்பது. காமம், வெகுளி, மயக்க மென்பவைகள் கெட்டு, அல்லது குறைந்து, இது நித்தியம், அது அநித்தியம் என்ற பகுத்தறிவும், நிலையற்ற இம்மை மறுமைப் போகங்களில் வெறுப்பும் தோன்றி, அகங்காரமும், மமதையும் ஒழிந்து, பாவம் தேய்ந்து, புண்ணியம வளர்ந்து, வீண்முயற்சிகள் நீங்கி, தத்துவஞானம் பிறந்து விருத்தியாகி, இறுதியில் கடவுளின் வடிவில் ஈடுபடுதலே ஜீவன் முத்தி யென்பது. இதற்கு விவேகம் இன்றியமையாத சாதனம். நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிந்து, ஒன்றை மேற்கொண்டு, மற்றதை விலக்கி, இவ்வுலகம் உலகாதிகளின் மெய்யியல்பையும், ஜீவனின் நற்பயனையும் முடிவையும்

ஐயந்திரிபற உணர்த்தி, நம்மை நல்வழிப் படுத்திப் பேரின்ப சாகரத்தில் அமர்த்துவது ஞானமே யாதலால், அதை ஒவ்வொருவரும் அடைய முயலவேண்டும் மண், பொன், பெண் மீதுள்ள ஆசைகளுக்கும், நிமிஷந்தோறும் மேலெழும்பும் கோபத்திற்கும் மயக்கம், அல்லது அவித்தையே காரணம். நாஞவித ஆசைகளை யடக்கியபின் தான் ஜீவான்மா திகழ்ந்து விளங்கும்.

இரு வினைகளாகிய பேரலைகளும், இச்சைகளாகிய முதலைகளும் நிறைந்த ஜனனமென்னும் பெருங் கடலைத் தற்சுகம், அல்லது சுய நன்மையாகிய மண் குதிரையைக் கொண்டு கடத்தலரிது. சுயலாபத்திற்காகப் பாடுபடுபவன் அநேக இடையூறு இடுக்கண்களால் அவதிப்படுவான். ஆனால், சுயச் சிந்தனையை யொழித்து, அயலாரின் க்ஷேமமே பெரிதெனக் கருதி உழைப்பின், நாளடைவில் தனக்கும் பிறர்க்கும் மனவமைதியும், நன்மையும் உண்டாகுமென்பதை நம்முடைய அந்தக்கரணமும், அநுபவமும் அறிவுறுத்துகின்றன. ஜீவன் ஒன்றே; படைத்துக் காத்து வரும் சக்தி ஒன்றே; அதாவது ஜீவராசிகளெல்லாம் ஒரே பிதாவின் குழந்தைகள்; ஆதலால், அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சகோதரராகிறார்கள். சகோதரத்வத்தினின்று சமத்துவம் உண்டாகின்றது. இவைகள் பெருகவே, போரும், கொலையும், களவும், பேராசையும், ஆற்றலும், தண்டனைகளும், பொய்யும், செருக்கும், செற்றமும் தாமே குறையும். சுருக்கத்தில், எவ்வகைத்தாய துன்பங்களை யொழிப்பதும், பிறப்பை யறவே யொழிப்பதும், நித்தியானந்தப் பெருவாழ்வைக் கொடுப்பதுமான அருட் செல்வத்தையே ஒவ்வொருவரும் தேடியடையவேண்டும். மரணத்தின் பயமும், பற்பல துயர்களும் அருட் செல்வர்களுக்கில்லை

இவைகளை யெல்லாம் ஈண்டு விரிக்கின் இவ்வியாசம் பெருகி விடும்.

மரணம் :—1910-ம் வருடம் நவெம்பர் மாதம் 20-ந் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில், பிறர் சுகத்தை உத்தே சித்துக் கொண்டே கண் மூடினார்.

முடிவுரை :—பலவேதுக்களால் துன்பத்தைத் தருதலா லும், சுற்றத்தார் கள்வர் முதலியவர்களால் கவரப்படுதலா லும், நீராலும், நெருப்பாலும் அழிந்துபோவதாலும், உண் ணப்படுதலாலும், பிறர்க்குக் கொடுப்பதாலும் குறைந்துபோ கும் குணத்தை உடையதாதலாலும் பொருட் செல்வத்தைப் பொருட்படுத்தலாகாதெனவும், அதைவிடக் கல்விச் செல் வமே மிகச் சிறந்ததெனவும், இவ்விரண்டு செல்வங்களுக்குள் மேம்பட்டதாயுள்ளது அருட் செல்வமே யெனவும், மாமுங் காயும், மணியுமொலியும், பூவுமணமும் போலக் கடவுளோடு அபேதமாயிருக்கும் ஞானமே அருள் எனவும் புகட்டிவரும் மெய்ஞ்ஞானிகளில் இவரும் ஒருவராகிறார். தன் ஜீவகால முழுதும் துயரக்கடலி லகப்பட்டு வருந்தியபோதிலும், நம் பிக்கை, பொறுமை, பரோபகாரம், பெருந்தன்மை, வாய்மை முதலான நற்குணங்களையே செய் கருமங்களாகக்கொண்டு ஒழுகினாரேயல்லாது, அவ்வருத்தங்களுக்குட்பட்டு, தான் கைக்கொண்ட நியமங்களை நெகிழவிட்டு வீணில் தன் காலத் தைப் போக்கவில்லை. பிறர்க்குப் போதித்த விதிகளைத்தானும் அநுசரித்தாரென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. இதுவே பேரறி வாளரின் முக்கிய லக்ஷணம்.

பால விநோதக் கதைகள்.

Children's Story.

ஒரு தாதா எழுதியன.

BY A GRANDFATHER.

அதிகப் பிரசங்கி சுண்டைக்காய்.

சிவகங்கை என்னும் ஊரிலே ஒரு அம்மையார்ப் பாட்டி இருந்தாள். இரண்டு பசுமாடுகளையும், ஒரு எருமை மாட்டையும், வைத்துக்கொண்டு, அவற்றின் பால், தயிர், நெய் இவற்றை விற்று, அவள் பிழைத்து வந்தாள்.

கார்த்திகை மாசத்திலே ஒரு வண்டி நிறைய, சுண்டைக்காய் தெருவில் விலைக்கு வந்தது. அம்மையார் ஒரு மரக்கால் நெல் கொடுத்து ஒரு மரக்கால் சுண்டைக்காய் வாங்கினாள். பொடிச் சுண்டைக்காயை எல்லாம் வேறாகப் பொறுக்கி, ஊறப்போட்டாள். பெரிய சுண்டைக்காயை, அம்மியில் வைத்து ஒரு நருக்கு நருக்கி, வற்றல் போட்டாள் அப்புறம் அம்மியைச் சுத்தம் செய்தாள். அப்பொழுது அம்மியின் கீழ் ஒரு சிறு சுண்டைக்காய் அகப்பட்டது. அதையும் அம்மிமேல் வைத்து நசுக்கப் போனாள். அப்பொழுது அந்தச் சுண்டைக்காய்: "பாட்டி!

பாட்டி! என்னை நருக்கிக் கொல்லாதே. நான் உனக்கு வேலை செய்கிறேன்" என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டது.

"நீயா? நீ எனக்கு என்ன வேலை செய்வாய்?" என்று அம்மையார் கேட்டாள். அதற்குச் சுண்டைக்காய்: "பாட்டி! உன் மாடுகளை மேய்க்கும் பையனுக்கு, நீ, கஞ்சியும் வார்த்து, மாதம் ஒரு பணமும் கொடுக்க வில்லையா? உன் மாடுகளை இனிமேல் நான் மேய்த்து வருகிறேன். எனக்கு ஒரு முட்டை கஞ்சி மட்டும் போதும்; சம்பளமும் வேண்டாம்" என்று பதில் சொல்லிற்று.

"ஆனால் இன்றைக்கு மாடுகளை மேய்த்து வா, பார்ப்போம்" என்றாள் பாட்டி. அப்படியே அந்தச் சுண்டைக்காய் மாடுகளைப் புலத்துக்கு ஓட்டிக்கொண்டு போய், மேய்த்து, வந்தது. எப்படி, தெரியுமா? சுண்டைக்காய் முன்னாலே உருண்டு கொண்டு மந்தைக்குப் போகும்; மாடுகள் அதன் பின்னாலே போக வேண்டும்; மாடுகள் மேயும் போது சுண்டைக்காய் மரத்தின் அடியில் படுத்துத் தூங்கும். அந்தியில், மாடுகளை முன் போலவே வீட்டுக்கு ஓட்டி வரும். எந்த மாடாவது இப்படிச் செய்யா விட்டால், அல்லது வழியை விட்டு மீறி ஓடினால், சுண்டைக்காய், அந்த மாட்டின் மூக்குத் துவாரத்துக்குள் புகுந்து

கொண்டு, அதை அவஸ்தைப் படுத்தும். இந்தக் கஷ்டத்துக்குப் பயந்து, மாடுகள் எல்லாம் சுண்டைக்காய் சொற்படி நடந்தன. அம்மையார்ப்பாட்டி, தனக்கு இதனால் உண்டான லாபத்தை எண்ணி, சுண்டைக்காய்க்கு ஆகாரம் கொடுத்து, அதைப் பக்ஷமாய் நடத்தி வந்தாள்.

சில நாளில் இந்தச்சங்கதி ஊர் முழுதும் தெரிந்தது, அயல் ஊர்களிலும் தெரிந்தது. ஆகவே, சுண்டைக்காய் மாடு மேய்க்கும் வேடிக்கையைப் பார்க்க அனேக ஜனங்கள் வந்தார்கள். இதனால் சுண்டைக்காய்க்குப் பெருமை வந்துவிட்டது. அம்மையார்ப் பாட்டி சொல் படி நடவாமல், அதிகப் பிரசிங்கித் தனமாக நடக்கத் தலைப்பட்டது. "என்னால் தானே உனக்கு இந்த லாபமும் மகிமையும்!" என்று பாட்டியை எசிற்று.

இப்படி இருக்கும் பொழுது, இந்த வேடிக்கையைப் பார்க்க, அவ்வூர் ஜமீன்தாரே ஒருநாள் வந்தார். அவர் பார்த்து ஆச்சரியப் பட்டு, சுண்டைக்காயை மெச்சி விட்டுப் போனார். சுண்டைக்காயின் தலை கிறுங்கி விட்டது. அன்று மாலை வீட்டுக்கு வந்த வுடன்,

"ஏ! அம்மையாரே! என் கஞ்சி இன்னும் ஏன் தயாராக வில்லை? சீக்கிரம் கொண்டுவா" கொஞ்சம் சர்க்கரையும் போட்டுக் கொண்டுவா. என்று அதிகாரம் செய்தது.

அம்மையார்ப் பாட்டிக்குக் கோபம் வந்து விட்டது: "என்ன சொன்னாய், சுண்டைக்காயே! சர்க்கரையா வேண்டும் உனக்கு? சீக்கிரம் கொண்டு வரா விட்டால் என்ன செய்வாய்?" என்று கேட்டாள்.

"உன் மூக்கில் புகுந்து உன்னையும் அவஸ்தைப் படுத்துவேன்!" என்று சொல்லி, சுண்டைக்காய் பயமுறுத்திற்று.

உடனே பாட்டி கோபமாய் ஓடிவந்து: "அப்படியா செய்தி!" என்று சொல்லி, அந்தச் சுண்டைக்காயை எடுத்து அம்மி மேல் வைத்து, வெடுக்கென்று குழவியினால், ஒரு நருக்கு நருக்கி, அதையும் வற்றலுடன் போட்டு விட்டாள்.

தமிழ்ச் செல்வம்.

Tamil Classics.

43. அரசனது தண்ணளி.

"துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்று: அற்றே வேந்தன்
அளியின்மை வாழும் உயிர்க்கு"—திருக்குறள்.

இதன் பொருள்:—'மழையில்லாமை உலகத்திலே வாழும் உயிர்கட்கு எவ்வகைத் துன்பத்தை விளைக்கும்: அரசன் தண்ணளி இல்லாமை, அவன் நாட்டில் வாழுங் குடிகட்கு அவ்வகைத் துன்பத்தை விளைக்கும்,' என்பது.

ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவி, தண்ணளியின் தன்மையைப்பற்றிக் கூறியிருப்பது நண்டுறைப்பு நோக்கத்தக்கது:—

"It (mercy) droppeth as the gentle rain from heaven
Upon the place beneath : * *
* * * it becomes
The throned monarch better than his crown * *"

44. குகனது வருணனை.

"காழமிட்ட[1] குறங்கினன்;[2] கங்கையின்
ஆழமிட்ட நெடுமையினன்;[3] அரை
தாழவிட்ட செந்தோலன்; தயங்குறச்[4]
சூழவிட்ட தொடுபுலி வாலினன்;

"பல்தொடுத்தன்ன பல்சூற் கவடியன்;[5]
கல்தொடுத்தன்ன போலும் கழலினன்;

---

1. வயிரம் பாய்ந்த. 2. தொடைகளை யுடையவன். 3. ஆளின் உயரத்தைக் குறிக்கின்றது. 4. விளங்கும்படி. 5. பல்வரிசை

அல்[6] தொடுத்தன்ன குஞ்சி[7] யன்; ஆளியின்
நெற்றியொடொத்து நெரிந்த புருவத்தான்;[8]

" பெண்ணை[9] வன் செறும் பிற்பிறங்கிச் செறி
வண்ணவன் மயிர்வார்ந்துயர் முன்கையன்;[10]
கண் அகன் தட மார்பு எனும் கல்லினன்;[11]
எண்ணெயுண்ட இருள்புரை மேனியான்;[12]

" கச்சொடார்த்த கறைக்கதிர் வாளினன்;[13]
நச்ச அரா[14]வின் நடுக்குறு நோக்கினன்;
பிச்சரும் அன்ன பேச்சினன்;[15] இந்திரன்
வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினன்;[16]

" ஊற்றும் பெய்ந்நறவு ஊனொடு மீன் தகர்
நாற்றமே உய நகையின் முகத்தினன்;[1]
சீற்றம் இன்றியும் தீ எழ நோக்குவான்;[18]
கூற்றம் அஞ்சக் குமுறும் குரலினன்[19] "

[கம்பராமாயணம்.

போன்ற சோகிக்கோவைகளை அணிந்தவன். 6. இருட்டு. 7. தலை மயிர். 8. சிங்கத்தின் நெற்றியை ஒத்து நெரிந்து சுளித்த புருவத்தை உடையவன். 9. பனைமரம். 10. பனைமரத்தின் வலிய சிறும்புகளைப்போல அடர்ந்த மயிரையுடைய முன் கையினன்; 11. விசாலமான மலைபோன்ற திண்ணிய மார்பையுடையவன். 12. எண்ணெயுண்ட இருளைப்போன்ற மேனியன். 13. அரைகச்சுடன் சேர்த்துக் கட்டிய, இரத்தக்கறையொடு பிரகாசிக்கும் வாளையுடையவன். 14. விஷப்பாம்பு. 15. பயித்தியம் பிடித்தவர்களைப் போல் பேசுபவன். 16. இடுப்பின் ஒடுக்கத்தையும் வலிமையையும் குறிக்கின்றது. 17. கள், மாமிசம், மீன் முதலியவற்றின் நாற்றம் பொருந்திய, சிரிப்பில்லாத முகத்தையுடையவன். 18. கோபமில்லாத காலத்தும் கண்களில் தீப்பறக்கும்படி நோக்குபவன். 19. யமனும் பயப்படும்படியான இடி முழக்கம்போன்ற குரலையுடையவன்.

இச்செய்யுள்கள் வேடர் தலைவனை குகனது தோற்றத்தை உண்மை பொருந்த அழகாய் வருணிக்கின்றன.

45. கோபாலகிருஷ்ணமூர்த்தியின் வருணனை.

"சேய[1] பங்கயச்[2] சிறுவிரல் அங்கையில்[3] திரட்டிய கமழ[4] [வெண்ணெய்
ஆயர் மங்கையர்[5] இடஇட அமுதுசெய்து, ஆடிய திருக் [கூத்தும்;
நேய[6]மும் குறுமுறுவ[7]லும் புரிந்து பார்த்தருளிய [நெடுங்கண்ணும்;
மாயவன் திருவடிவமும், அழகும் என்மனத்தை விட் [டகலாவே."—வில்லிபாரதம்.

அ. மா.

---

1. சிவந்த. 2. தாமரையிதழ்போன்ற. 3. அகங்கையில். 4. வாசனைபொருந்திய. 5. கோபிஸ்திரீகள். 6. இஷ்டம். 7. புன்சிரிப்பு.

நமது பத்திரிகை.
Our Magazine.

இந்தப் பகுதியோடு நமது பத்திரிகையின் இரண்டாம் தொகுதி முடிவுபெறுகிறது. இவ்விரண்டு வருஷங்களாக நமது பத்திரிகையை ஆதரிப்போரின் தொகை அதிகரித்துக் கொண்டே வருவதைப் பார்த்து நாம் இரு காரணங்கள்பற்றிச் சந்தோஷமடைகிறோம். முதலாவது தமிழ் மக்கள் தமிழின் அபிவிருத்தியிலும், நவீன சாஸ்திர அறிவின் பரவுதலிலும் அபிமானம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை இது குறித்தலாலும் இரண்டாவது நமது பத்திரிகை பலரிடம் சென்று நவீன அறிவைப் புகட்டி நமது சங்கத்தின் நோக்கத்தைப் பயன்பெறச் செய்தலாலும் நாம் சந்தோஷிக்கிறோமென்றதை.

நமது சங்கம் பணம் சேகரிக்கும் நோக்கத்துடன் பிறந்த தல்ல, அது பிறந்தபின்னும் இந்நோக்கம் அதற்குத் தோன்றியதல்ல வென்பதும் அறிவைப் பரவச் செய்வதே நமது சங்கத்தின் நோக்கம் என்பதும், செல்வமும் அறிவும் பரோபகாரச் சிந்தையும் வாய்ந்த பலர் அதில் பங்குகள் எடுத்தும், நிர்வாக சபையில் ஸ்தானங்கள் வகித்து அதன் நடவடிக்கைகளை நடத்தியும், வியாசங்கள் முதலியன எழுதிப், பத்திரிகையை கௌரவப்படுத்தியும், தமது பதவியையும் அறிவையும் பிறருக்குப் பயன்படும் வண்ணம் உபயோகித்து வருகின்றனர் என்பதும் பலர் அறிந்த விஷயம்.

நமது பத்திரிகை ஓங்கி வளர்ந்து அறிவைப் பரப்பி வருவதால், இன்னும் பலர் அதை வாங்கிப் படிக்கவேண்டும், அறிவு எங்கும் சென்று உலவவேண்டும், என்று எண்ணி

இப்பத்திரிகையை அடுத்த தொகுதி முதல் மாதாந்தப் பத்திரிகையாகச் செய்துவிடவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து அவ்வாறே வெளியிட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இந்நோக்கம் பயன் பெறவேண்டுமாயின் விலையை அதிகரிக்கக் கூடாதென்றே விலையைக் கூட்டிவைக்கவில்லை. பத்திரிகையின் அளவு மட்டிலும் சிறிது குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆயினும் நமது பத்திரிகையின் வருஷ ஆரம்பம் ஆகஸ்டு மாதத்தில் என்று ஏற்படுத்தியிருந்தது கவர்ன்மெண்டு ஆபீஸ்களுக்கும் பிறருக்கும் அசௌகரியமாயிருக்கிறதென்று அறிகிறோம். இனிமேல் அவர் சௌகரியங்களுக்கிணங்க நமது வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்தில் ஆரம்பித்து மார்ச்சு மாதத்தோடு முடிவுபெறும். மூன்றும் தொகுதி மட்டிலும் ஆகஸ்டு மாதத்தில் ஆரம்பித்து மார்ச்சு மாதத்தோடு முடியும் வரை எட்டுப் பகுதிகளை உடைத்தாயிருக்கும். ஆகையால் மூன்றும் தொகுதியின் சந்தா ரூபாய் இரண்டு எனக் குறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதுகாறும் இப்பத்திரிகையை ஆதரித்துவந்த சீமான்கள் சீமாட்டிகள் யாவருக்கும் மூன்றும் தொகுதியின் முதற் பகுதி வெளிவந்ததும் வி. பி. யில் அனுப்பப்படும். அவர்கள் யாவரும் வி. பி. களைப் பெற்றுப் பத்திரிகையை ஆதரிப்பாரென்ற பூரண நம்பிக்கை எமக்கு உண்டு. அவர்கள் தம்முடைய சிநேகிதர் சிநேகிதிகளுக்கும் இப்பத்திரிகையையும் அதன் நோக்கங்களையும் தெரிவித்து அவர்களைப் பத்திரிகைகள் வாங்கிப் படிக்கவும், பத்திரிகைக்கு வியாசங்கள் எழுதியனுப்பவும் தூண்டி எம்மை இன்னும் ஊக்கமுறச் செய்து பத்திரிகையின் நோக்கங்களை மேன்மேலும் பயன்பெறச் செய்யவேண்டுமென வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம்.

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR :: MADRAS-41
Roll-111
1224
388

குறிப்புக்கள்.

Notes.

அரசர் பெருமானது கண்ணிய உரிமைகள்.

ROYAL PREROGATIVES.

1. யுத்தப் பிரகடனம் செய்வது:—அயல் நாடுகளின் மீது போர் தொடுக்கப்பட்டதென்று அறிவிப்பது அரசனது உரிமையே. இக் காலத்தில் அரசன் அநீதியாகவாவது ஜன சம்மதம் பெறாமலாவது போர் தொடுப்பது அசாத்தியம். அரசன் மந்திரிகளின் புத்திமதியைப்பெற்றே யுத்தம் துவக்கு வான். இம் மந்திரிகள் கண்மூடித் தனமான புத்தி புகட்டி வாராயின் அவர்களையும் விசாரித்துத் தண்டிக்கப் பார்லி மென்ட் சபைக்கு அதிகாரமுண்டு. மேலும் அரசாங்கச் செலவுகளுக்கு வேண்டிய பணம் உதவுவது காம்மன்ஸ் சபை யாரே யாதலால் அவர்களது மனத்துக்கு விரோதமாக யுத் தம் நடக்கவே நடக்காது.

2. சமாதான உடன்படிக்கை செய்வது:—இஃது அரசனது உரிமையாதலால் அரசர் பெருமான் எவ்வித உடன்படிக்கையை அநுசரிப்பினும், லார்ட்ஸ் காம்மன்ஸ் என் னும் மகா சபைகள் அதை உற்று நோக்கி அங்கீகரிக்கவோ, தள்ளவோ கூடாதென்று ஏற்படும். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் மந்திரிகளின் சம்மதத்தைப் பெறாமல் அரசர் பெருமான் யாதொரு உடன்படிக்கையும் செய்கிறதில்லை. மந்திரிகளும் ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்களது முழு நம்பிக்

கையையும் பெற்று, பார்லிய்மெண்ட் மகாசபையின் மேல் பார்வைக்கு உள் பட்டவர்களாகையால் தேசத்துரோகமாகவும், ஜனங்களுடைய நலங்களுக்கு எதிராகவும், இந்த உரிமையை எக்காலத்திலும் உபயோகப் படுத்த இடமில்லை.

3. நிலங்களைப் பெறுவது:—நிலங்கள் யாவும் அரசனைச் சேர்ந்தவை யாதலால், யாராயினும் வாரிசுகளின்றியும், மரண சாஸனமியற்றாமலும் இறப்பதாயின் அவரது நிலங்கள் முதலியன அரசனையே சேருவன.

4. பட்டங்கள் அளிப்பது :—நியாயாதிபதிகள் மத குருக்கள் முதலிய கௌரவம் வாய்ந்த பதவிகளை அளிப்பதும் லார்ட், நைட் முதலிய பல பட்டங்களைச் சூட்டுவதும் அரசனது உரிமையே. இவ் விஷயங்களில் பெரும்பாலும் மந்திரிகள் தலையிட்டு இன்ன இன்னார் இன்ன-வின்ன ஸ்தானம் வகிக்க வல்லார் என்று தெரியப்படுத்தியும் தங்கள் தங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவரையே இத்தகைய பட்டங்களுக்கு அருகரென்று எடுத்துக் கூறியும் அரசனுக்கு உதவி புரிகிறார்கள்.

5. குற்றவாளியை மன்னித்தருள்வது :—குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவனை, அவன் விசாரிக்கப்படு முன்னாவது அல்லது குற்றவாளியெனத் தண்டிக்கப்பட்ட பின்பாவது அரசர் பெருமான் கருணை கூர்ந்து மன்னிக்கலாம். சாதாரணமாக இப் புண்ணிய காரியத்திலும் கூட மந்திரியின் புத்திமதியைப் பெற்ற பின்பே மன்னன் பிரவேசிக்கிறாரே யன்றித் தானாகத் தன்னிஷ்டம்போல் செய்வதில்லை.

அ.